

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 506 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU



NEUSPELA POTERA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

506

Frenk Larami

NEUSPELA POTERA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 506

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

THE CHASE ENDED

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 27. VII 2016.

Tržište: 05. VIII 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THE CHASE ENDED

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP.

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Gde bih mogao da nađem kovača?
– upitao je Dok starca koga je sreo na ulasku u gradić.

– Ovde nemamo kovača – odgovorio je starac crvenkaste brade odmerivši Doka Holideja sa mešavinom pozorenja i divljenja. – Ali mogu vam odvesti ždrepcu do Džerija.

– Ko je Džeri?

Starac odmahnu glavom.

– Lokalna budala, ali ima zlatne ruke kada se tiče konja. Nekada je bio kovač, ali je sve prokockao i sada ponekad radi u svojoj krovinjari koju naziva kućom.

Kockar je izvadio srebrnjak iz džepa.

– To će biti dosta – preduhitrio ga je starac. – Najbolje je da sačekate kod Mršavka.

– Kod Mršavka?

– Mister, znam da ste stranac, ali bolje je da me poslušate. Osim toga, ovde nije zdravo suviše zapitkivati.

– Zašto?

– Onda pitanja postanu vruća, vrelija od olova. I uvek se nađe neko – dodade još tiše i pažljivo se obazre oko sebe – kome se vaše lice neće svideti. I puf!

Holidej je pogledao niz blatnjavu vijugavu glavnu ulicu, jedinu u ovoj

zabačenoj jazbini koja se zvala Sterling Siti.

Dok i njegov verni Mig prošli su dobar komad prerije, zahvatili pustinju, a životinja je baš pred ovim mestašcem izgubila potkovicu. Približavalo se nevreme. Tamni oblaci spustili su se tako nisko da su ličili na džinovske obrve i skratili dan za čitava dva časa.

Starac koji se predstavio kao Greg Hejs primicao se sedamdesetoj, ali je još uvek bio veoma živahan, vitalan i nadasve brbljiv. Sa njegovog naboranog, ali simpatičnog lica gledala su dva sitna, pronicljiva modra oka.

Dobro je osmotrio Holideja najduže zagledajući njegov opasač i kolt sa drškom od slonovače.

– U stvari... – promrmljao je – možda i niste slučajno ovde?

– Zašto to kažete?

– Pa...možda ste i vi jedan od onih...?

Dok je za tren zadržao šibicu u ruci, ne shvatajući na šta stari cilja. Onda je prineo plamen cigari i fini miris duvana raspršio se oko Hejsovog šešira kao izmaglica.

– Lovite nekoga? – dobacio je stari.

– Mislim da ste krenuli kod Džerija
– odvratio je Holidej.

On slegnu ramenima.

– Mršavko ima dobar viski – kazao je, odmah menjajući temu i pokazujući da je shvatio Holidejevu poruku. – Samo, izbegavajte pitanja pošto ovih dana niko nikome ne veruje. Svako misli: onaj će pre njega... Svašta! Jedan Džimi Pael protiv gomile hrtova.

Rekavši to, poveo je konja na drugu stranu ulice mrmljajući nešto u bradu.

Holidej je ostao sam i pogledao niz ulicu. Sterling Siti mu se činio kao avetinjski grad. Da nije bilo nekoliko konja ispred jedne zgrade, činilo bi se da nigde nema žive duše.

Čovek iz Džordžije krenu tamnijom stranom, ispod streha. Izgledalo je da se prave, čvrste kuće u Sterlingu mogu izbrojati na prste. Krčma koju je pomenuo starac bila je verovatno i jedina. Štrčala je izdaleka sa svojim obojenim stubovima i tremom i mamila sebi svakog prolaznika u ovom pustom poludivljem kraju. Ispred ružno sklepanih drvenih stepenica bilo je privezano nekoliko osedlanih konja.

Dok je snažnim pokretom gurnuo pomična vratanca sa kojih se ljuštila boja i odlučno koraknuvši, našao se u prostoriji niske tavanice i mračnih uglova.

Iznad šanka je slabo treptala jedna svetiljka.

Naravno, osetio je na sebi mnoge poglede.

Odmah je primetio da prisutni gosti svojim izgledom i atmosferom koju su stvorili pripadaju posebnoj vrsti ljudi – koltovi, cevi pušaka, opasači načičkani mecima i neprijateljska, mrka lica ispod natučenih šešira.

Od njih se razlikovao samo mršavi čovek za šankom, smežuranog, vidljivo uplašenog lica. Dolazak novog, nepoznatog posetioca nije ga obradovao. Bio je prosto zabezeknut, pa je bez ikakvog snebivanja piljio u Holideja hipnotisan njegovom elegancijom. Tamno odelo i blistavobela košulja sa kravatom naspram pohabanih, zamašćenih i iznošenih košulja, pantalona i jakni kojima su se okitili ostali!

Svašta je moglo da zaluta u Sterling Siti, ali ovako nešto zbunilo je i najokorelije tipove okupljene u krčmi.

Prvo su ćutali i posmatrali, a onda izmenjali poglede i podsmešljive osmehe.

Džordžijanac je izbrojao petoricu. Sedeli su za različitim stolovima, ali su imali nešto zajedničko – izglačano oružje i opake poglede.

Iskusnom Holidejevom oku ništa nije promaklo. Ovaj mršavko naboranog lica sigurno je vlasnik jazbine u koju je ušao silom prilika, iako je nastojao da izbegava takva mesta. Međutim, Mig je počeo da hramlje, a crni oblaci sa zapada zatamneli su

horizont, pa je bio prinuđen da se baš tu zaustavi.

Naravno, imao je iskustvo sa ovakvim mestima i odmah osetio zategnutu atmosferu koja je vladala u ovoj zadimljenoj polumračnoj prostoriji. Stanovnici Sterling Sitija očigledno su se povukli u kuće ustupajući ovoj ekipi prostor kod Mršavka. Naime, Dok je bio siguran da su ova petorica stranci, prolaznici kao i on.

Iako je bilo slobodnih stolova, zastao je kraj šanka. U ovoj jazbini sigurno nije bilo ničega osim viskija.

– Još jedan – oglasio se neko.

– Pael dobija sve veći krug obožavalaca – dodao je drugi i ovaj nastavak razgovora malo je ublažio napetost izazvanu Dokovim dolaskom.

– Da nije još negde učenjen? – dodao je treći.

– Možda on zna nešto? – javio se sledeći glas.

– Kicoš? Pa, pitaj ga...

U tišini koja je zavládala jasno se čulo škripanje čizama čoveka koji se približavao šanku. Preplašeni krčmar se instinktivno udaljio od novog gosta, poput pauka u čiju se mrežu uplela velika lovina.

– Zdravo, stranče.

Džordžijanac se okrete. Pred njim je stajao krupan preplanuo momak sa šešinom ravnog oboda. Neodređeno se smeškao, posmatrajući neobičnog stranca sa oprezom.

– Zdravo – kratko je rekao Dok pokušavajući da nasluti vrstu posla

kojim se bave ovi ljudi. Traperi nisu bili, a ni lovci na bizone, s obzirom da tih životinja odavno nije bilo u ovim krajevima.

Snagator skupi usne i namršti se.

– Ovaj je zalutao! – uzviknuo je prasnuvši u izveštačeni smeh. – Na časnu reč, zalutao! Miriše na sapun! Nije naš, momci!

Holidej je ostao potpuno miran. Sem svog sagovornika odmerio je ostale. Bili su različito obučeni, ali svi snabvedeni toplijom odećom. Dakle, bilo je očigledno da su spremni za duži put i da im je Sterling Siti tek usputna stanica.

U istom trenutku začuli su se koraci i na vratima se pojavio malen debeljuškasti čovek, sa zvezdom na levoj strani dugog kaputa od tanke kože. Bio je raskopčan i malo poguren i pod miškom držao smotuljak nekakvih hartija.

Za trenutak se iznenađeno zagledao u Holideja, ali nije rekao ništa.

– Šta je novo, Barni? – povikaše dvojica uglas.

Debeljko odmahnu rukom.

– Baš ništa. Sve je po starom.

– Nije povećano?

– Nije. Proverio sam na nekoliko mesta... Ostaje onih pet hiljada dolara.

– Pih! – uzviknu snagator ljutito. – Nas je petorica, što znači da treba da se krijemo jedan od drugog ako hoćemo da zaradimo pet hiljada! Kakav je to šerif koji ne može da nam obezbedi bar još neku poternicu! Pogledajte

ga samo! Srećan je što će neko drugi umesto njega da lovi tog prokletog Meksikanca!

– Kiša će – dobaci jedan suvonjavi – a ona će sprati svaki Paelov trag.

– Pa, šta? – odbrusi snagator.

– Ništa! Ja krećem, a vi kako hoćete... – dobacio je, mirno ustao i obavivši oko sebe široki pončo, bez reči izašao u noć.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina.

– Ma šta mu bi? – dodade onaj koji je sedeo pored njega, snažan i jak čovek sa kapom od dabrovog krzna natučenom na čelo. – Da neće sam?

– Izgleda da hoće.

– Lud je – dobaci treći. – Za Pauela su potrebna najmanje dvojica. A pošto su ostala dva i po para, mogli bi da bacamo kocku ko će s kim?

– Njega ne računaj! – odvrati onaj sa kapom pokazujući na Doka. – Taj se neće prljati za pet hiljada.

Holidej se nije obazirao na njihove reči. Sada mu je bilo sasvim jasno da su se u ovoj krčmi u Sterling Sitiju okupili lovci na ucene. Znao je da je većina tih ljudi uglavnom pripadala otpadnicima društva, često mnogo opasnijim od onih koje su gonili. Pored kriminalaca, bivših odmetnika i revolveraša, bilo je tu propalih vojnika, rendžera ili pak čuvara zakona koji su ko zna zbog čega skrenuli sa pravog puta.

Sam lov na učenjene bio je unosan posao, jer je donosio dobru zaradu na relativno lak način. Doduše, bilo

je tu određenih opasnosti i dugih traganja, ali lovci su se trudili da maksimalno izbegavaju opasne situacije i uhvate žrtvu u trenutku kada su potpuno sigurni.

Ovi lovci sarađivali su sa šerifom tražeći od njega da im da na uvid najnovije poternice sa svim potrebnim podacima kao i visinama nagrada. Time su olakšavali posao rendžerima izigravajući specijalnu pravdu, mada ih nisu voleli ni građani, a ni čuvari zakona.

Tog popodneva oni su se, opremljeni i sveži, okupili u krčmi s ciljem da krenu i uhvate nekog Pauela. Šerif im je doneo najsvežije podatke da je cena za pomenutog begunca nepromenjena i oni su bili ljuti zbog toga. Doduše, Doku nije bilo jasno kako je to mogao da proveriti, ali nije želeo u bilo šta da se meša.

– Dakle, ko ide? – upita jedan koji je do tada ćutke i nepomično sedeo za stolom.

– Meni je svejedno – odvratio je snagator. – Ako uhvatimo Pauela, zavrnuću šiju i svom pratiocu!

Kockar je podigao palac dajući znak krčmaru da želi još jednu čašu.

Ovaj je nervoznim pokretima pronašao neotpečaćenu bocu iza prvog reda prašnjave staklarije. Verovatno se radilo o skrivenoj rezervi za bolje goste. Pritom je pazio da ga ostali ne vide i zato brzo hitnuo flašu pred gosta.

Dok je pogledom okrznuo etiketu i prijatno se iznenadio. Bilo je gotovo neverovatno da je ovde naišao na brendi iz Topeke, jedan od najkvalitetnijih koji su se služili na Zapadu. Zato je ćutke uhvatio flašu i krenuo prema jednim od stolova.

Međutim, snagatoru koji je stajao pored njega to nije promaklo.

– Hoću da vidim tu bocu! – dobacio je krećući za njim.

Holidej je mirno seo na mesto koje je izabrao i stavio bocu na sto. Zatim je laganim odmerenim pokretom skinuo zatvarač i sipao piće u čašu. Jak miris odličnog originala zapahnu ga u sledećem trenutku i on duboko uzdahnu.

Lovac na ucene već je pružio ruku.

– Ostavi to! – upozori ga Dok glasom hladnim kao sečivo.

On se trže. Hteo je odmah da uzvraiti, ali ga je hladan pogled ovog stranca sprečio... Jednom rečju, izgubio je sigurnost. Osim toga, znao je da se ostali neće umešati pošto ih nije briga šta će se sa njim desiti.

Ipak, nije mogao da ostane na tome.

– Zašto? – upitao je mnogo blaže. – Bolje ustani i pogledaj me u lice kao čovek!

– Vredi li? – dobaci Dok nehajno.

– Šta?

– Da ustanem sada kada sam se ovako lepo smestio?

Ovaj se isceri.

– Smestiću ja tebe na pravo mesto – odvratio je preteći.

Holidej se lagano podigao i raskopčao kaput.

Pogled lovca na ucene za tren se spustio i lice mu je odmah dobilo ozbiljan, pomalo zabrinut izraz. Naime, kožni opasač na čijem kraju se nalazio teški kolt sa drškom od slonovače ućutkao ga je za tren.

Videvši da nešto nije u redu, jedan od iskusnijih dobaci.

– Mani sada te stvari, Džede. Biće bolje da mislimo na Pauela.

Ovaj je tako nešto jedva dočekao.

– Možda si u pravu – kazao je. – Pet hiljada dolara je vrednije od natezanja sa ovim kicošem. Ali, od pića ne odustajem – dobacio je i okrenuo se prema krčmaru.

– Ovo je poslednja boca – dobacio je Džordžijanac.

Mršavko za šankom je drhtao kao prut.

Holidej je još uvek stajao i čekao.

Džed je grčevito razmišljao. Stranac je izgledao opasno, a ni ostali ničim nisu pokazivali da će mu se pridružiti. Ako je hteo da rizikuje bez velikog razloga, to je bila njegova stvar. Uostalom, nisu dojahali sa raznih strana da izazivaju kavgu, već da ulove Meksikanca koji je vredeo pet hiljada dolara.

A što on prvi ne bi pokušao i tako napustio ovu prokletu krčmu i atmosferu koja ga je nervirala?

Bio je besan i razdražljiv. Skočio je i zgrabio pušku.

– E, ja ću krenuti sam!

– Ja bih pričekao do jutra – dobacio je jedan od lovaca.

– Ne volim da provedem noć osluškujući.

– Ne voli ni Pael – uzvratio je čovek neobično širokih usta.

– Možda. Samo... Misliš da će pretpostaviti da će ga po ovakvoj noći pratiti neka budala? Neće... E, pa ta budala ću biti ja.

– I onaj Apač – dobaci jedan od njegovih kolega, misleći na suvonjavog lovca koji je prvi napustio krčmu. – Nemoj da jedan od drugog pomislite da je Pael!

Napolju je već bio mrak.

Stari Greg Hejs provirio je unutra i dogegao se do kockarevog stola.

– Sve je u redu – obratio mu se. – Konj je napolju. Prebacio sam mu preko leđa staro ćebe za slučaj ako noćas ostanete.

– Koliko je tražio Džeri? – upitao je Dok.

– Prokletnik, uzeo je ceo srebrnjak!

– Nema problema – odvrati Dok. – Evo, ovo je za tvoj trud – kazao je i zavukao ruku pod kaput i iz džepa izvukao veliku zelenu novčanicu.

Stari zgrabi novac i hitro ga tutnu pod jaknu.

– Nemojte da je vide – procedio je tiho.

– Zašto?

– Pa... besposleni su, bez para i ... mogu časkom da promene poziv! Ako imate dosta ovakvih primera, u najboljem slučaju će vam se desiti da ujutru osvanete u potkošulji i bez konja.

– Uglavnom spavam obučen – dobaci Holidej i tutnu bocu prema starom.

On je zadovoljno coknuo jezikom i nategao grlić. Potrajalo je prilično dok ga nije odvojio od usta i rukom obrisao usne.

Nervozni Džed za tren je odustao od svoje odluke. Naime, čim je ohladio glavu shvatio je kako ideja da krene sam i nije baš najbolja.

– Mršavi! – proderao se. – Daj nešto da se pije pa makar to bio otrov za pacove! Hajde, ti častiš ovu turu!

Stari Hejs ga prezrivo odmeri.

– Nisu vam dosađivali, gospodine?

– Onoliko koliko je neophodno.

– Znao sam. Ali, ne bih rekao da ih respektujete?

– Zaboravio sam kako to izgleda.

Pošto su se lovci na ucene malo primirili, stari Hejs podiže glavu i ispravi vrat.

– Znate, mister, neprestano sam se pitao jednu stvar. Greg, izlapela starkeljo, rekao sam sam sebi, seti se gde si video ovog čovaka... I to baš sa tim koltom u ruci. Zaista... kao da sam vas negde video, mister! Recite mi ako se varam...

Dok je ćutao. Zar ne može da se zaustavi ni u jednoj običnoj jazbini u

nekoj nedodiji, a da ga ne prepoznaju ili bar nešto naslute?

– Neću reći ništa – odrezao je. – Ali, sve što znaš, zadrži za sebe, stari.

– Hej, mister... Čega se plašite?

– Svog imena, čoveče.

Starac je zurio u obod šešira ispod koga su ga posmatrala dva čelično plava oka. U svakom slučaju, ponovo je uzeo bocu i nategao.

– Uostalom – promrmljao je nešto kasnije – mene se to i ne tiče. Mora da sam se prevario. Bože, stvarno sam izlapeo! – dodao je uz saučesnički osmeh.

Holidej se nakašlja.

– Svi traže nekog Pauela – kazao je. – Ko je on?

– Ucenjen je u Alpini – tiho će Hejs.

– Meksikanac koji je ubio svog gospodara zato što mu je napastvovao mladu i lepu ženu. Malo komplikovano, gospodine. To je prvi Meksikanac koji nije bio srećan što je bogati padron bacio oko na senjoritu njegovog srca... Ubio ga je i pobegao. U stvari, on je sin Meksikanke i Teksašanina. Zato mu je prezime takvo, mada je pravi vakero od glave do pete.

– Imaće lepu pratnju – primetio je Dok, posmatrajući turobna, dosadom ispisana lica četvorice lovaca na glave pred kojima se isprečilo nevreme.

– Nanjušili su ga – rekao je starac.

– Imaju oni nos za tu vrstu lovine, gospodine. To im je posao! I uvek se ovako okupe pred veliki lov. Nešto ih ipak veže, to je sigurno... Znaju da ih

drugi ljudi ne vole, pa se s vremena na vreme okupljaju, hrabre se i dogovaraju ili razmenjuju zajedničke informacije i raspituju se za nove glave... Prava berba, gospodine! Ništa gore od napasti koja vam je za vratom. Ako su dobro snabdeveni i ako je cena visoka, mogu mesecima da prate plen. U međuvremenu, žrtva u bekstvu počini još jedan takav zločin i poveća sebi cenu! Tako lovac na kraju dobije dvostruko više nego što je računao na početku. Samo da znate, Pael neće ubiti nikoga, gospodine. On se osvetio za uvredu i gleda da se spase odlaskom u neki kraj gde na Meksikance gledaju kao na ljude i gde ga neće pronaći ni zakon ni hor- da ovih glavoseča...

Starac je ćutao i izgledalo je da se umorio od pričanja. Bacio je pogled na bocu, verovatno svestan da će preterati ako nagne i treći put.

– Tvoja je – dobacio mu je Dok kratko.

Starac je sa zahvalnošću prihvatio brendi, ali ovoga puta ga je samo okusio. Pošto je dobio na poklon čitavu flašu nije imao potrebe da grabi što je moguće više.

– Vi nećete još malo?

– Ne.

– Nisam pijandura – kazao je kao da želi da se opravda – ali kada je hladno, osetim potrebu da ogrejem kosti pogotovu ako naiđem na ovakav rajski napitak. Doneli ste ga sa sobom?

– Mršavko mi ga je dao.

– On? – iznenadi se starac. – Ot-
kud mu? Nikada ne bih pomislio da
ta usoljena govedina od čoveka drži
originalni brendi iz Topeke kod sebe!
Mora da je imao razloga što je bocu
dao baš vama, a ne njima! U stvari...
znam... Mislio je da će vas tako pridobi-
ti na svoju stranu. Da, da, verovat-
no se uplašio ovih silnika sa sjajnim
oružjem! Koliko se sećam, tu je Džed
najprgaviji! Drejk je takođe snažan,
ali ima pileći mozak. Lardž je lukav
i podmukao, a onaj poslednji, Net
Bun, najbolji je tragač od svih mada
ni on ne pravi razliku između drveta
i leđa...

U tom trenutku spolja se začula
snažna grmljavina koja je dobro za-
tresla prozorska stakla.

Za trenutak se sve utišalo, a onda je
puklo još jače.

Stari Hejs instinktivno uvuče glavu
u ramena.

Ovoga puta nije bio grom već revol-
verski hitac!

* * *

U krčmu je kroz pokretna vratanca
uletelo nečije telo, žestoko gurnuto
od pozadi. Jedan čovek, ruku vezanih
na leđima, stropoštao se među pra-
zne stolice praveći lom.

Lovci poskočiše sa svojih sedišta i
zgrabiše oružje.

Spolja se začuo gromoglasan smeh.

Već u sledećem trenutku zavlada-
la je pometnja. Neočekivani pucanj, tre-

sak uvezanog tela, razmetljiv smeh
sa ulaza... sve se to slilo u mali šok.

Poskočili su i trgli se svi osim
Doka.

– Tako mi prerijskih kunica – pro-
cedi lovac po imenu Drejk. – Ovo kao
da je...

– Pael! – otelo se zapanjenom
Džedu.

Čovek na podu obmotan lasom bio je
na drugom kraju konopca verovatno
pričvršćen za sedlo ili za nečiju ruku.
Ipak, uspeo je da se odupre bradom
o pod i ispravi na kolena.

Zatim je osmotrio lica oko sebe be-
znadnim hladnim pogledom. U tom
trenutku je podsećao na prevarom
uhvaćenog vuka koji se samo nai-
zgled miri sa sudbinom.

Mladić je imao tamnu kožu i prijat-
no lepuškasto lice, tamne oči, pune
usne, pravilan nos i jedva naglašene
brkove. Kosa mu je bila crna, ravno
podsečena i otkrivala samo donji deo
ušiju. Obod šešira bio mu je povijen i
zgnječen na nekoliko mesta.

Nosio je košulju širokih rukava i
prsluk sa vezom postavljen krznom,
divan ručni rad koji se mogao videti
samo na otmenijim hacijendama na
granici.

Naravno, sve je to sada bilo pokri-
veno prašinom i zemljom, naročito
kolena i laktovi. Iz leve nozdrve nazi-
rao se sasušeni mlaz krvi.

Holidej je izvukao špil karata i sta-
vio ga pred sebe.

Stari Hejs je malo pomerio stolicu kako bi na vidiku imao i čoveka u tamnom i begunca za kojim se tragalo puna dva meseca.

Začudo, on nije izgledao uplašeno, iako je shvatao da mu nema spasa. Samo je odmerio društvo u prostoriji i prezrivo se osmehnuo.

Jedan od lovaca, Džed Veston, počeo je da kruži oko vezanog mladića kao orlušina. Naime, trebalo mu je da shvati da tu, na podu, leži pet hiljada dolara i da je nagrada na koju je potajno računao zauvek izgubljena!

Nezadovoljan i ljut, podigao je pogled ka ulazu, na kome se gubio kraj konopca. Taman kada je hteo nešto da kaže, ugledao je priliku koja je u jednoj ruci držala kraj lasa, a u drugoj pušku.

– Samo nam je on falio – zarežao je ljutito.

Ostali su se namrštili i sa negodovanjem očekivali ulazak došljaka.

– Rose – obratio mu se Drejk nestrpljivo – pa gde si našao ovo kopile? Kako ti je samo uspeo?

Visoki čovek se isceri. Klatio se u ogromnim čizmama, ogrnut kabanicom i šešira natučenog do samih obrva. Imao je sitne oči, širok i spljošten nos, podužu kosu i svetlosmeđu bradu koja mu je u potpunosti pokrivala donji deo lica. Ispod kabanice nosio je kožnu košulju, a za pojasom bovi nož. Od vrućeg oružja nosio je pušku sa skraćenom cevi koji su mnogi nazivali skatergan.

– Ovo je smešno! – zaurlao je Mur. – Zar ste se svi iskupili zbog ovog žgofjavog meksikanskog punoglavca? Žao mi vas je, momci, ali ja sam ga prvi šcepao!

– Proklet bio – dobacio mu je Džed. – Nije trebalo to da nam učiniš, Rose! Nas je petorica, a ti si sam! Mnogo je pet hiljada dolara za jednog...

Ovaj se podrugljivo isceri.

– Platiću vam piće – rekao je. – Toliko mogu da odvojim od usta, ha, ha! A ti – okrenuo se prema krčmaru ne ispuštajući laso – donesi nešto za jelo. Šta imaš? Biftek? Šniclu? Možda jelenski but?

– Imam samo pasulj – jedva je izustio Mršavko, očajan što nema ništa od nabrojanog.

– Pasulj? – zgrozio se Mur. – Zavatlavaš me, ha?

– N-ne...

– Ubaci bar slaninu unutra i... serviraj Rosu Muru bocu najboljeg viskija! – naredio je, a zatim tako zategao konopac da je Džimi Pael ponovo pao na bok.

Ostali su namršteno posmatrali ceo prizor.

Meksikanac nije pokazivao svoja osećanja. Jedino su mu se mogle poznati vidljivo stegnute vilice, a sve zbog bola koji je trpeo. Što se tiče Mura, on je stavio pušku kraj sebe na sto i cev okrenuo napred.

– Imam utisak da nas se bojiš – dobacio je Drejk. – Ili se varam?

On odmahnu glavom i pokaza na skatergan.

– To mi je navika. Uostalom ja vas sve cenim i volim. Pogotovo sada kada ne moram da delim pet hiljadarki!

Džimi Pael je ponovo uspeo da se podigne na kolena. Znao je da je gotov i da će verovatno poživeti samo do Alpine. Tamo su ga čekala vešala.

– Da ti se nije sam predao? – dobaci Džed.

Baš tada je Mršavko stavio pred lovca pun tanjir, hleb i bocu viskija. On brzo odgurnu čašu i hitrim pokretom zubima iščupa zapašać.

– Predao? – ponovio je prezrivo žmirnuvši. – Pael se ne predaje živ, zar ne znate? Pogrešio je što se brio za konja.

– Nemoj samo da kitiš priču – dobaci Džed mrzovoljno.

– Zašto bih? – odvrati on lagano, zalivajući zalogaj viskijem. – Ovaj kopljan ovde... palio je vatru da se ogreje i hteo je da izvadi neki trn iz noge svog konja. Samo je malo okrenuo leđa i bio je gotov!

– Možda on ima drugu priču – dobacio je Net Bun.

Mur prestade da žvaće.

– On? On ima samo da ćuti ili ću ga odneti Džeksonu nepokretnog i preko sedla! Jeftinije će ga koštati!

Iako se razgovaralo o njemu, Pael nije reagovao. I dalje je izgledao

odsutno, bez ikakvog pokreta i grča na licu.

– Što ga bar ne podigneš da sedne? – dobaci stari Hejs. – Nije pas!

– Nego šta je? – odbrusi Mur zlovoljno. – Meksikanac ili Indijanac, svejedno! Ne zaslužuju ni zemlju po kojoj gmižu...

Dok je govorio pogled mu se zadržao na Holideju koji je ravnodušno ređao karte pred sobom, ne mareći za njegovo hvalisanje.

– Ti si neki novi? Sa severa?

Pošto nije dobio odgovor, pogledao je u Džeda.

– Gluv je?

– Kako za koga – iskezio se ovaj. – Možda mu nisi simpatičan?

– Tražiš kavgu, Džede – ubacio se stari Hejs. – Ako si kivan na Mura što ti je preteo lovinu, zašto hoćeš da izazoveš ljude da se međusobno pobiju?

– Pa da mi uzme Pauela? – prihvatio je Mur veselo i lupio šakom po kolenu. – To mu je sigurno bilo na umu! Đavolski si u pravu, stari! Ne da se Ros Mur izazvati kada na drugom kraju konopca ima pet hiljada dolara plus nagradu Džeksonovih u Alpini! Zato zaveži, Džede! – zaključio je, uzeo još dva zalogaja i prineo bocu ustima.

Džed Veston se naglo odvojio od svog stola i pozvao ostale da mu se pridruže u samom uglu. Tu su ćutke nastavili da piju. Naravno, već posle nekoliko čašica došlo je do prepirke.

Mur je i dalje sedeo sam, čvrsto držeći laso sa vezanim Meksikancem.

Stari Hejs se najzad okrenuo prema Holideju, iznenađen rasporedom karata na stolu. Još jednom ih je pažljivo osmotrio, a onda upro prstom u damu pik.

– To znači nevolju, zar ne?

– Otprilike – odvratio je Dok.

– Pa, nevolja je već tu – konstatova stari, pokazujući glavom prema lovcima. – Ako se ne izujedaju zbog Pauela, sigurno će se zakačiti sa Murom. Biće bolje da taj tip ode što pre.

– Ne izgleda mi da ih se plaši.

– Ne bih voleo da ostanem i to proverim – uzdahnio je starac i povukao dobar gutljaj. – Šta je sa vašim konjem? – dodao je. – Ako ćete me poslušati, sklonite ga ispred krčme. Znam jedno mesto...

– U redu – prekinuo ga je Dok. – Ne verujem da bih mogao spavati u ovoj jazbini.

Hejs se osmehnu i pokaza palcem iza sebe.

– Kladim se u još jednu bocu da Mur laže! Ukebao je on Pauela na prevaru! Znao mu je neku žicu i zagrao na tu kartu. Taj Meksikanac ne izgleda nimalo glup, ali je verovatno plahovit.

Holidej je ćutke pokupio karte i složio ih u špil.

Šta su ga se uopšte ticali taj Džimi Pael i ova gomila lovaca na ljudske glave? Čak mu je i simpatični starac polako postajao dosadan svojom po-

trebom da glasno razmišlja i komentariše sve i svašta.

Ipak je ispod oka odmerio Mura koga je iznenadno odstupanje ostalih učinilo prilično nervoznim. Naime, Veston, Drejk, Lardž i Bun bili su bez posla i bez centa u džepu. Nena-viknuti da zarađuju radom, tražili su način da najlakšim i najbržim putem dođu do dolara.

A on im je na uzici doveo dobitak! I ko zna šta se sada može desiti, razmišljao je bradonja zabrinuto. Naime, lovci su sada bili solidarni među sobom, ali, nužda zakon menja... Sada je shvatio da je samom sebi učinio lošu uslugu kada se ovde pojavio sa Paelom. Pametnije bi mu bilo da ga je sklonio na neko sigurnije mesto, vezanog i zapušenih usta.

Munje su postale sve učestalije i njihova sablasna svetlost obasjavala je dobar deo prostorije. Prema njihovom veličanstvenom blesku sjaj svetiljke izgledao je jadno i bespomoćno.

Mur podiže ruku prema Mršavku.

– Pošalji jednu bocu tamo – pokazao je prema stolu za kojim su sedeli natmureni lovci na ucene.

– Ne treba – odbio je Veston.

– Imaš nešto protiv mene? – narogušio se Mur i položio šaku na kundak puške. – Celo veče me posmatraš kao da sam leš!

– Rekao si da nas sve voliš – podsetio ga je Drejk. – I nemoj sada da menjaš mišljenje. Mi smo samo malo

žalosni što pet hiljada dolara nisu u našim džepovima i to je sve. Zato ovde sedimo i plaćemo i to je sve.

Iako se trudio da popravi zategnutu atmosferu, Drejkov smeh zvučao je šuplje i neprirodno.

I tom trenu se spolja začuo neobičan zvuk.

Stari Greg Hejs podiže glavu i lagano dodirnu kockara.

– Čujete li? – upitao je tiho.

– Šta?

– Kojot...

I zaista, sada se mnogo razgovetnije čuo urlik ovog prerijskog i pustinskog vuka.

– To je on – šapnuo je Hejs. – Neka sam proklet ako to nije Kodi Morgan! – dodao je i nekako čudno se stresao.

* * *

Ni ostali lovci nisu bolje izgledali.

Sa izuzetkom Rosa Mura koji se samo namrštio, ostala četvorica su zabrinutih lica okrenuli glave prema ulazu i napeto osluškivali.

I zaista, urlikanje je bilo sve bliže.

Džed Veston je odgurnuo čašu i malo se pridigao. Ali, Drejk ga je povukao natrag.

– Možda je samo običan kojot – procedio je izmenjenim glasom. – U svakom slučaju, ne razdvajamo se...

Džed se ljutito otrže.

– Zar misliš da se bojim tog psa? – povikao je. – Ako nije duh, onda

će da izbegava mesto na kome se nalazimo...

Ros Mur je bučno odložio svoju bocu i prkosno isturio bradu.

– Pogledaj ih samo – iscerio se podsmehljivo. – Četiri velika lovca, da ne kažem četiri okorela bivša vojnika, uzortiralo se od jednog urlika kojota! Šta je vama, ljudi? Pa zar ne umete da se preborojite? Ima nas petorica, zar ne? Hej, petorica! A Kodi Morgan je samo jedan... Zar ovo nije prilika da mu stanemo na put?

– Nikome nije uspelo da ga ubije – zarežao je Džed. – Nijednom lovcu na glave..

– Kako nas je samo nanjušio? – uznemirio se Net Bun, nervozno stružući čizmama o pod. Izgledao je tako kao da će svaki čas skočiti i jurnuti prema vratima.

Stari Hejs je malo pomerio stolicu tako da je sada bio licem okrenut ka vratima i malo bliže Holideju.

Zavijanje kojota očigledno nije bila varka. Sada se jasno moglo čuti. Približavalo se sve jače, žalosnije i otegnutije.

Mršavko je uzdahnio i dva puta se prekrstio.

Hejs je povukao ogroman gutljaj.

– Ovo se mene ne tiče – prošaputao je hrabreći sam sebe – pošto nisam lovac, gospodine. A Kodi Morgan samo njih traži. I ubija!

Veče u dosadnom Sterling Sitiju postaje sve zanimljivije, pomislio je Dok. Prvo skup lovaca, onda dolazak

Rosa Mura sa vezanim beguncem, a sada potpuno tajanstvena pričao nekom Kodiju Morganu...

Nije morao ništa da pita niti da podstiče Hejsa da govori. Starac je tutnjao jezikom kao lokomotiva, pa su ga i nehotice slušali svi u krčmi.

– i tako ljudi kažu, a ljudima ponekad treba verovati, da, da... Morgan je, mislim, iz Frederiksburga. Imao je nešto mlađeg brata i živeli su na ranču. Onda je mladić malo više popio u gradu i zabrljao stvar. Bio je toliko pijan da se osvestio sa svojim koltom u ruci i mrtvim sudijom pored sebe. Skleptali su ga, ali momak je shvatio da će visiti i uspeo da utekne. Bio je bez konja i oružja, ali mu je pošlo za rukom da odmagli u brda. Morgan je angažovao advokata i doveo svedoke koji su tvrdili drugačije, ali mali je već bio na poternici.

Hejs zastade, podiže praznu bocu i odmeri je žalosnim pogledom.

– Svima je jasno da je ubistvo sudije bila velika stvar, gospodine. Odmah je učenjen na tri hiljade dolara, a to je tada bila poprilična suma. I dok je Kodi Morgan uspeo da odbaci optužbe i dovede u sumnju mladićevo učešće u ubistvu, za njim su već krenuli lovci na učenjene. Dok je potera sa Kodijem i šerifom žurila da obavesti momka da će mu biti suđeno i da će gotovo sigurno biti oslobođen krivice, lovci su bili brži. Kada je Kodi konačno pronašao brata, bio je izrešetan mecima kalibra 45.

– Pretpostavljam da tu nije kraj? – prokomentarisala Dok.

– I nije, naravno. Najčudnije je to što su lovci ostali na mestu događaja tvrdeći da nisu ispalili ni metak. To je bilo delo jednog od njih, poznatog po nadimku Brzoruki. Čim ga je ubio, odjahao je u nepoznatom pravcu, a ostalima ostavio leš i mogućnost da podignu pare. Zaista čudno!

Napolju se čulo zavijanje kojota koje je svakim trenom bivalo sve razgovetnije i sve sablasnije.

– Opet... – prokomentarisala stari zamišljeno. – Vidite i taj kojot. Kažu da ga je Kodi Morgan našao ranjenog u preriji. I umesto da mu prekrati muke, on ga je previo i negovao. Onda ga zver ne napušta. Ide s njim i ispred njega. Kada god se u nekom mestu začuje kojotov urlik znaju da dolazi Kodi Morgan. A to je značilo da će umreti neki lovac na ucene... Vidite, on se sveti na svoj način.

– Zaveži, starkeljo! – doviknu mu Džed nervozno. – Te bajke su za budale, a ne za nas.

Stari slegnu ramenima.

– Pametni ljudi tvrde da Morgan traga za Brzorukim. Želi da mu se osveti i sazna u čemu je stvar. Jer, zašto bi lovac na ucene ubio nenaoružanog mladića bez opomene i ostavio ga ne mareći za nagradu? Tu nisu čista posla.

– Rekao sam da zavežeš! – ciknu Džed histerično.

Holidej ga ošinu pogledom.

– Ako se plašiš – mirno je dobacio – onda se prošetaj. Dok nije kasno...

– U redu – odvrati ovaj i naglo ustade. – Možda je kicoš u pravu. Stvarno ne mogu da slušam ovo starčevo naklapanje i...

– Ili je nešto drugo u pitanju? – promrsi Drejk.

– Idem i ja! – gotovo je poskočio Net Bun i natukao šešir na čelo. Nikoga ne gledajući, on bez pozdrava pohita za Džedom koji je već napustio krčmu.

Henri Drejk se nervozno promisekolji. Ispod oka je odmerio Lardža koji je, po svemu sudeći, nameravao da sledi Džeda i Buna.

– Šta čekate? – viknu Ros Mur neprijatno se cereći. – Družina odvažnih lovaca na ucenjene skače u sedla i beži čim se napolju izmigolji kojot! Samo idite! Ros Mur će ostati i dočekati tog Kodija! U svoje i u vaše ime, momci! Hajde sada, kidajte!

– Ne deri se – odbrusi mu Drejk. – Vikom nećeš sakriti svoj strah. Poznajem te dobro, Mure.

– Onda ostani sa mnom – odvratio je ovaj. – Ostani i posmatraj.

– Neću! Više volim da budem živ na kiši nego mrtav pod ovim krovom!

Odjednom je svetiljka počela da se ljulja i krčmar je uplašeno zastao u pokretu. Istovremeno, spolja se oglasio kojot koji je sada bio sasvim blizu. Činilo se da se već oseća njegov dah.

Mršavko se uplašeno prekrstio dok se Drejk podigao i lupio Lardža po nozi.

– Ostaješ li?

– Nisam lud! – odvratio je ovaj poskočivši. Ipak, i dalje je gledao u Drejka i iščekivao, jer mu se nije samom izlazilo u noć.

Ne pogledavši u Mura, Drejk i Lardž pohitaše ka izlazu. Napolju su konji uplašeno rzali predosećajući približavanje mrske životinje.

Ros Mur je smrknuto buljio u tamu.

– Kukavice – vikao je za njima, mada ga nisu mogli čuti. – Glupaci! Videće se i čuće se kako Mur dočekuje utvare...

Sada je pred samom krčmom zauralala životinja i stari Hejs se strese. Zatim se urlik pretvorio u dugo i otegnuto zavijanje od koga se ledi krv u žilama.

Krčmar je naprosto potonuo iza šanka dok je Džimi Pael instinktivno skupio ramena. Starac se neprijatno trže i pogleda u Doka Holideja.

A onda... potpuno neobjašnjivo, strah u njemu je sasvim nestao. Jer, stranac odeven u tamno, hladnokrvno je pušio svoju dugu, mirišljivu cigaru i polusklopljenim očima gledao pred sebe.

Zavladao je tajac.

Iako ga niko još nije ugledao, Kodi Morgan je bio tu. Osećao se u vazduhu, poput peščanog vetra i mirisa paljevine.

Ros Mur je zabrinuto ćutao, a starac je čežnjivo gledao u praznu bocu.

– Možda i neće doći – promrmljao je tiho.

– Hoće – odvratio je Džordžijanac.

– Kako znate? – upita ovaj ljubopitljivo.

– Vidim ga...

Hejs je buljio u njega, nemajući ni volje ni snage da proveri da li ovaj govori istinu. Jednostavno se plašio da okrene glavu i sretne se sa avelinjskim gospodarem kojota!

– Gde... je? – procedio je jedva čujno.

– Kraj ulaza.

– Zašto onda Mur okleva?

– To je njegov problem...

Tišinu koja je zavládala prekinula je posle nekoliko sekundi škripa vratnica.

U istom času sevnula je munja i ocrtala visoku, sablasnu priliku čoveka na ulazu!

Bio je to Kodi Morgan!

Izgledao je đavolski visok i glavom je skoro dodirivao okvir ulaznih vrata. Bio je obavijen ogrtačem od neke čudne, mekane tkanine koja se presijavala na naborima. Bila mu je prebačena preko glave i ramena i oko vrata stegnuta kanapom. Stajao je raskrečen, nepomičan poput kamenog kipa, spreda obasjan mutnom svetlošću petrolejke. Pri svakom odsjaju munje njegova silueta postajala bi crna senka u odsjaju vrata.

Stajao je tako i ćutao.

– Morgane! – izdra se Mur, više da ohrabri sebe nego da zapreti došljaku. – Koga tražiš? Mene?

Kako je ovaj i dalje ćutao, Mur se ohrabrio.

– Da li si gluv i nem? Ili si poveo tog ružnog četvoronožnog lešinara da govori umesto tebe? Neki te se plaše, ali ja nisam među njima, Morgane... Zato ne pokušavaj ništa, inače će ti ostatke skupljati po podu!

Ovaj je i dalje ćutao. Naravno, niko nije mogao znati o čemu je razmišljao tog časa, ali se osećalo da se momenat obračuna bliži. Nisu uzalud pričali da se Morgan sveti svim lovcima na ucenjene pucajući bez opomene, isto onako kako je pucano u njegovog mlađeg brata.

I ko zna kako bi se sve završilo da se Pael nije iznenada uključio u razgovor. Naime, lukavi Meksikanac je osetio da će mu čudni čovek koji je prijateljevao sa kojotom možda spasiti glavu. Zato je odlučio da se umeša u razgovor.

– Slušaj, amigo – oglasio se hrpavim, podrugljivim glasom istežući vrat ispod stola. – Ako si se uplašio, ne moraš toliko da vičeš!

Iako ga nije ni pogledao, Mur je tako snažno cimnuo laso i gotovo ga oborio na glavu.

Meksikanac se nije dao.

– Ipak si se uplašio – dobacio je sa prezirom. – Ali, sada imaš čoveka spreda, a ne sa leđa. I zato će biti teže da ga ubiješ, mnogo teže!

Lovac ljutito škripnu zubima.

– S tobom ću završiti posle. I budi siguran da živ nećeš stići u Alpinu!

– Meni je svejedno – odvratio je Pael bez trunke straha. – Ali, zato sam, siguran da ni ti nećeš daleko, amigo.

Mur je teškom mukom savladavao strah. Iako se trudio, ipak nije mogao da obuzda ogromnu napetost koja ga je pritiskala. Bio je nestrpljiv znajući da mora da okonča ovu nemoguću atmosferu.

– Idi u pakao zajedno sa svojim kojotom! – povikao je.

Istoga trena stari Greg Hejs se instinktivno sagnu kao da se sam nalazi na nišanu.

A onda je grmnulo.

Ovoga puta Kodi Morgan je razmrskao Murovu šaku. Lovac je pokušao da savlada bol, ali mu suze grunuše na oči... Sada mu je bilo jasno da je Morgan ispod ogrtača imao spremno i otkočeno oružje i od ulaska ga držao na nišanu. Ipak se nije predavao. Snažno urliknuvši, levom rukom je zgrabio pušku i oborio sto. Izgledao je zaista zastrašujuće, izobličen od gneva i sa ranjenom šakom iz koje se slivala krv i bojila kabanicu. Što je moguće brže je ispravio cev i sa satanskim osmehom se upravio prema Morganu.

Ovaj je mirno sačekao da lovac bude siguran u sebe i poveruje da će ovoga puta uspeti. Onda je opalio još

jednom i barutni dim je izbio ispod ogrtača kao kroz pukotinu.

Mur se zaneo, a njegova otežala ruka ispustila je oružje koje je snažno zveknulo o pod.

U istom trenutku, kao glasni odjek smrti, kojot pred ulazom je počeo da zavija. Taj zvuk je delovao na sve prisutne u Sterling Sitiju poput ledenog mlaza vode koji im je neko prosuo niz kičmu.

Onda je zavladao tajac.

Telo Rosa Mura ležalo je na podu, još uvek grčevito stežući kraj kanapa kojim je bio vezan Meksikanac.

Što se Pauela samog tiče, činilo se da se vratio iz trenutne začaranosti, svestan da su se ispunila njegova potajna očekivanja. Dahćući, on je na kolenima otpuzao u stranu cimajući konopac. Ali, šaka mrtvog lovca na učenjene nije lako puštala pet hiljada dolara.

Očajan, Džimi Pael pogleda prvo u Hejsa, a zatim u ozbiljno, pomalo nedokučivo kockarevo lice.

– Odvežite me! – zavapio je. – Onaj prokleti pas... isekao mi je ruke lasom. Pas! – ponovio je i skrenuo pogled prema ulazu.

Ali, tamo više nije bilo nikoga. Nekoliko trenutaka je ćutke zurio u tom pravcu ne shvatajući kako je Morgan tako brzo mogao da nestane.

Uskoro se iz noćne tame ponovo začulo zavijanje kojota. Ali, to je već bilo mnogo dalje...

Mršavko je konačno promolio glavu i podigao se iznad šanka. Stari Hejs je pogledao u Holideja, a onda u izmučeno Paelovo lice koje je očekivalo samilost.

– Ja... – zamucio je starac iznenađen bojom sopstvenog glasa. – Nisam sudija, ne volim ni lovce na ucenjene ni begunce sa poternice... – kazao je i nervozno se počeo po glavi. – No, neka me đavoli odnesu u pakao ako volim konopac!

Rekavši to, zastao je očekujući da mu neko bilo šta kaže.

– Vi sada možete dobiti pet hiljada dolara – dobacio je Pael. – Ali, vi niste lovci, zar ne? Uostalom, svi znaju da nisam ubio nego samo sačuvao svoju čast. Ja nisam ubica!

Hejs nervozno šmrknu.

– Razumem te, sinko, ali dok tako nešto dokažeš poroti, koprcaćeš se na vešalima.

– Ali... dajte mi šansu! – molio je Meksikanac. – Samo presecite uže... Ako se vrate ona četvorica... ubiće me.

Hejs je u Holidejevim očima potražio savet, ali ga nije našao.

– Da ga oslobodim? – prormljao je.

– Svako gleda svoja posla – dobaci Holidej lakonski.

– Ja sam uvek gledao tuđa – odvrati starac i podiže se.

Zatim je laganim korakom došao do Mura i izvukao mu iz pojasa bovi – nož. Za to vreme Meksikanac se hitro presavio podigavši vezane ruke

naviše. Tek sada se videlo koliko su mu zglobovi natečeni i modri.

– Lepo te je upakovao, sinko – procedio je Hejs presecajući konopac.

– Požurite... – zastenjaio je Pael dok mu se lice kupalo u znoju.

Ipak, za nekoliko trenutaka laso mu je konačno spao sa ruku. I pored toga je ostao na kolenima čekajući da mu se krvotok u rukama normalizuje. Onda je lagano protrljao šake o butine, ubrzavajući cirkulaciju.

Stari se vratio za sto, stavivši nož ispred sebe.

Za to vreme, Džimi Pael se podigao na noge, još utrnulih ruku. Klatio se kao pijanac kome je jedino stalo da ne udari u nešto. Pomalo se teturao, ali je korak po korak, stigao do palog Murovog tela. A onda se, sasvim neočekivano i praveći se da posrće od malaksalosti dobro zateturao i dokopao se skatergana. Hitro ga je zgrabio i uperio prema Holideju.

Taj potez iskreno je zaprepastio i starog Hejsa.

– Prokleti, nezahvalni kučkin sin! – zabrundao je stari i pridigao se sa stolice.

– Ne mrdaj! – opomenuo ga je Pael, skoro molećivim glasom. – Nemam izbora, stari! Moram da bežim, a u džepu nemam ni centa. Taj džentlmen sa tobom ima dovoljno za obojicu. Podelićemo!

– Šta? – zaprepastio se Hejs. – Imaš nameru da pljačkaš posle svega

ovog? Skinuo sam ti veze, nemaš za petama nijednog lovca, a ti...

– Imaću ih uskoro – prekinu ga Pael. – I zašto višeš? Tebe nemam nameru da taknem i veoma sam ti zahvalan. Ali, amigo pod crnim šeširom ima opasne misli i opasne ruke. Zato ih stavi na sto, mister! Za svaki slučaj...

– Ne mogu – odvrati kockar mirno.

– Ne? – namrštio se ovaj. – Hajde, bez šale, amigo! Ja nemam ništa protiv tebe, ali gori mi pod nogama. Četvorica ludih, besposlenih i siromašnih lovaca možda me napolju već mirišu... Neću dva puta da padam u njihove ruke... tako nešto mi nije ni na kraj pameti, amigo.

– Trebalo je da te ostavim vezanog na podu i pozovem šerifa! – odbrusi Hejs ljutito.

– On je u pravu – dobaci Holidej mirno. – Gori mu pod nogama, ali je izabrao lošu kartu za odlazak.

– Nemam vremena, mister – požurivao ga je Pael. – Morate mi oprostiti, ali... izvucite ruke na sto, ako je moguće sa nekoliko stotina dolara.

– Ovako? – upitao je Dok u čijim rukama se munjevito našao kolt.

Bilo je to tako brzo da Džimi Pael uopšte nije uspeo da reaguje. U stvari, odmah je ispustio pušku kao da je vrela.

– Odlazi! – dobacio mu je Holidej. – I slušaj dobro ovaj savet. Napolju je jedan konj. Otvori torbu na sedlu i uzmi sve što nađeš u pregradi. Tvoje je. Hajde, idi brzo i ne vraćaj se!

I Pael i Hejs zurili su u kockara sa nevericom. Prvi je bio sumnjičav, a drugi iznenađen i zaprepašćen.

U svakom slučaju, predlog čoveka iz Džordžije bio je neshvatljiv i neočekivan. On nije ni objasnio šta bi Pael mogao da nađe u pregradi torbe koja je visila o sedlu. Oružje? Možda hranu ili... ili je sve bila neka lukava prevara?

Međutim, Meksikanac nije imao drugog izbora, jer ga je tajanstveni čovek za stolom razoružao za tren. Nije ni trepnuo.

Gledajući ga kako odlazi, stari Hejs je gundao i sumnjičavo vrteo glavom.

– To je ludo! – nakašljao se. – Može vam uzeti konja, jer vam je on najpotrebniji. Ja ne znam zašto vi... Tako ste hladnokrvni!

Pošto je Dok ćutao, on nije izdržao već se odšunjao do vrata.

Međutim, konj je bio na svom mestu.

– Ništa ne shvatam... – procedio je zamišljeno. – Stvarno ništa...

Dok je podelio karte i ponudio starog da uzme svoje.

– Znate šta? – dobacio je stari. – Sve mi se čini da će se oni vratiti...

– I meni. Zato ćemo ih sačekati.

* * *

– Pogledaj – prošaputa Net Bun Džedu na uho.

– Umukni! Nisam slep...

Oba lovca koja su izašla iz krčme zadržala su se u blizini Sterling Siti-

ja. Skriveni u žbunju, više su osluškivali nego osmatrali.

– On je... – procedio je Bun sa očiglednim strahom.

Džed je ćutao.

Sa svog mesta mogli su sasvim dobro da vide jahača. Pošto je prolazio veoma blizu, gotovo da su prestali da dišu. Naravno, nije im padalo na pamet da uzmu bilo kakvo oružje. Samo su čekali da prođe...

Znali su dobro tu siluetu oko koje je lepršao dugi ogrtač. Jahao je na vrancu tamnom kao noć tako da je sada izgledao kao duh koji plovi kroz mrak. Neobična kapuljača na glavi davala mu je još čudnovatiji, tajanstveniji izgled.

Ispred njega je jurio kojot. Kao utvare, čovek i divlja životinja brzo su odmicali iz grada posle kratke pucnjave.

Džed je slutio ko je mogao da ostane u krčmi, nepomičan i staklastog pogleda. Ko drugi, ako ne Ros Mur?

Ali, šta je sa Paelom, pitao se. Da li je pet hiljada dolara ostalo u Mršavkoj jazbini ili je i on pobegao? Ako jeste, neće stići daleko...

– Naš je.. – promumlao je.

– Jesi li lud? – odbrusio je Bun. – Morgana niko ne može da ubije! Ne pokušavaj ništa dok si sa mnom, jer ćemo...

– Ma, umukni idiote! Mislio sam na Paela!

– Pael? Gde je?

– To se i ja pitam. Ostaćemo još malo ovde da nas onaj prokleti kojot ne namiriše.

– A posle?

– Vraćamo se...

Net Bun nije imao ništa protiv; Džed je bio prilično oštrouman čovek koji je znao šta hoće i on ga je poslušao bez pogovora.

Sam Bun izgledao je prilično zapušteno. Imao je apatično, mršavo lice sa orlovskim nosom i neobičan, pomalo razrok pogled. Imao je stari izgužvan šešir, a oko vrata je nosio veliko parče olova, spljošteno tako da izgleda kao veliki medaljon. Bio je to trofej iz Virdžinije, kada se budući lovac na učenjene nalazio u ratu na suprotnoj strani od severnjaka. U stvari, bio je ranjen i to olovo mu je izvađeno iz kuka tako da je sada Net Bun jedva primetno hramao i osećao jake bolove pri promeni vremena.

Njih dvojica su još uvek nepomično stajali, ćutali i čekali. Znali su da Kodi Morgan ima običaj da iskršava potpuno neočekivano i zato su želeli da budu sigurni.

– Kuda li odjahao? – upitao se Bun.

– Nadam se za Drejkom i Lardžom – iscerio se Džed. – Bilo kuda, samo što dalje od nas.

Bun je šakom obrisao lice potpuno mokro od kiše. Izgleda da je nevre-me jenjavalo, jer su munje postajale sve ređe.

– Hajdemo! – najzad je dobacio Džed i stavio šal preko usta.

– Misliš li...?

– Šta?

– Da nisu oslobodili Pauela?

Ovaj iznenada zastade. Dodavola, tako nešto je zaista moglo da se desi! No, ipak nije želeo da poveruje u to.

– Gluposti! – odvratio je odmahnuvši rukom. – Pael je ubica, zar ne? I zašto bi oslobađali takvog čoveka? Time bi i sami postali saučesnici...

Bun je rukavom obrisao sedlo i glasno uzdahnulo.

– Ko bi se usudio da ga oslobodi? – razmišljao je Džed naglas. – Onaj izlapei starkerja? Ili možda Mršavko?

Onda se prisetio čoveka u tamnom i zastao.

– Ili onaj nalickani?

– Možda on...

– Zašto? Nije mi izgledao kao neko ko bi se rasplakao nad tuđom sudbinom!

Nešto kasnije izronili su iz nakvašenog grmlja i dočepali se utabane staze koju su neki čak nazivali drumom. Svuda okolo bila je tama. Ipak, oni su lagano napredovali prema mestu u kome su svetlucale svega dve – tri svetiljke. Naravno, jedna od njih je bila Mršavkova krčma.

Ali, umesto da skrene i stane pred ulaz, Džed je produžio dalje.

– Promašio si – dobaci Bun povukavši svoga kompanjona za rukav.

– Umukni! – dobaci ovaj. – Ako je Pael tamo, nateraćemo onog ljigavog šerifa da ga izvede. On to može, on je zakon.

– A ako Pael nije tamo?

– Zašto ne bi bio?

– Samo pitam...

– Ako nije, onda ćemo isprazniti džepove onom strancu. Kladim se u konja da kod sebe ima najmanje hiljadarku. Pa jesi li mu video odelo? A šešir i košulju?

– Jesam, ali... video sam i kolt.

– Pa šta? Nećemo čekati da se izvuče.

Šerifova kancelarija nalazila se na kraju Sterling Sitija i služila kao zatvor i kao dom. Imala je tri odeljenja. Prvo i najveće u kome je Barni Mičel provodio dan, druga je bila ćelija sa zardalim rešetkama, dva sa tri metra i ležajem lancem pričvršćenim za zid, a treća prostorija bila je Barnijeva soba u kojoj je spavao i držao svoje lične stvari. U nju se moglo ući kroz kancelariju, ali i spolja pošto je imala poseban ulaz.

– A ako šerif nije tu? – brundao je Bun.

– Nego gde je? Čim je otišao, zatvorio se i navukao cebe preko glave. Tako mu je najbolje, jer ništa ne vidi, ništa ne čuje...

Džed je sjahao i zastao pred nakrivljenom nastrešnicom. Zatim je skinuo svoj šešir, istresao sa njega vodu i obrisao lice krajem šala. Ponovo je stavio šešir i glasno huknuo.

Jer, Sterling Siti je bio prava jazbina u kojoj se nije morao ponašati kao u nekom drugom gradu. Ovde je šerif bio običan mišić koji trepće na svaki

šušanj i u stanju je mnogo toga da proguta samo da bi sačuvao svoju mizernu platu.

Sada je na mene red da ga prodrmam, zaključ i Džed i iz sve snage grunu nogom u vrata. Dok se preplašeni Mičel podigao iz kreveta, njih dvojica su već ulazili u sobu. Net Bun je pokušao da upali šibicu dok je Džedova šaka mirovala na dršci kolta.

Šerif Sterling Sitija spavao je obučan. Sada je već stajao pored kreveta i prestrašeno zurio u senke pored sebe. U nozdrvama je osećao vlažnost njihove odeće i oštar zadah viskija.

Naravno, nije odmah mogao da zna o kome se radi. Prva šibica je utrnula i tek druga je stidljivo obasjala prostoriju.

– Diži se, Barni! – dobaci mu Džed oštro.

– Šta je sada? – upita debeljuškasti čuvar zakona uplašeno. – Šta sam sada uradio?

– Tek ćeš da uradiš! – dobacio je Džed cereći se. – Hajde, obuvaj čizme i kreći, glupane! Hajde, požuri! Ne oklevaj!

– A kuda?

– Nisi ništa čuo, a?

– Ja? Ne znam...

– Nisi čuo pucnje? Ili si odmah zavukao glavu pod pokrivač?

Debeljko se užurbano obuo i zakopčao opasač.

– Ako nisi – nastavio je Džed ozbiljno – onda ćeš kao pravi čovek da odeš do Mršavka i izvidiš stvar.

– Šta se desilo? – mrmljao je Mičel. Džed ga munu u rebra.

– Rekao sam da ideš da vidiš! – ciknuo je. – Po meni, tamo je nadrljao Ros Mur. Ubio ga je Kodi Morgan...

– Morgan? – ponovi ovaj prestrašeno.

– Slušaj, strašilo od šerifa! – povika Džed iznervirano. – Dok si ti ovde uživao pod pokrivačem, tamo se pucalo. Onaj prokletnik sa kojotom je ubio Mura, a mi hoćemo da vidimo šta je sa Džimijem Paelom. Shvataš?

– Pokušavam – odgovorio je Mičel nešto trezvenije.

– Pael vredi pet hiljada dolara, idiote! Ako je tamo, ti kao šerif imaš pravo da ga uhapsiš, jer se radi o ubici. Dakle, izvešćeš ga iz krčme i predati nama. Na ruke ćeš odmah dobiti dve stotine i to je to. Tvoj posao će biti gotov. U redu?

Ne čekajući da se čovek sabere, Džed ga gurnu ispred sebe.

– Čekamo te preko puta – nastavio je. – Dobro otvori oči inače ćeš ostati bez zvezde... a možda i bez glave!

Da bi potvrdio svoje reči, lovac na ucene tačno pored šerifovog uha zape oroz.

Glave uvučene u ramena, Barni Mičel ubrza i ćutke pređe na drugu stranu blatnjave ulice. Znao je da sa ovima nema šale tako da nije imao izbora: jednostavno je morao da ih posluša.

– Samo da ne zabrlja – procedi Net Bun.

– Ne brini, dobro smo ga poplašili. Mislim da će uraditi šta treba i brzo izaći napolje.

I zaista, Mičel se uskoro pojavio. Ali, sam!

Džed je nervozno cupkao u mestu.

– Šta je? Šta se dogodilo? – upitao je još dok im je šerif prilazio.

– Otišao je... – dahćući je izustio Mičel. – Pitao sam starog i on kaže da je otišao.

– Samo tako je otišao?

– Jeste...

– Niko ga nije zaustavio?

– Nije...

Džed se okrete prema Bunu koji samo nemoćno slegnu ramenima.

– A Mur?

– Još leži tamo, da znate... Skoro sam nagazio na leš.

– A stranac?

– Onaj u crnom šeširu? Pa... čini mi da dremucka. Sa njim je Hejs i velika boca...

– Ima tu nešto – ubaci se Bun. – Izgleda da nešto smrdi...

– Smrde moji džepovi bez centa! – graknu Džed nervozno. – Hajde, Barni, vrati se u svoj ćumez! I ne diši!

– Ne razumem...

– Razumećeš jasnije. Nego, dobro zapuši uši i ne pomaljavaj nos napolje ako uprkos svemu čuješ neku pucnjavu...

– Opet? Dovraga, šta to spremate? Bun se podsmehnu.

– Gle, pa on se koprcu!

– Ja sam šerif koji ostaje ovde i kada vi odete. Šta da kažem ljudima kada me budu pitali gde sam bio kada se pucalo i ubijalo?

Red ga odgurnu u stranu,

– Kaži šta hoćeš, inače ću zaboraviti da budem strpljiv. I koji ljudi? Pa nijedan nije došao ovamo da vidi šta ti treba!

– To je zato što je u pitanju malo i mirno mesto. I zato...

– Ujutru će ponovo biti mirno, ne brini. A sada se gubi...

– Ne, idem i ja sa vama! Ipak sam šerif i treba...

Džed pogleda u Neta Buna koji je iz prve razumeo ovaj pogled. Već sledećeg trenutka munjevito je izvukao kolt i prislonio ga na šerifovu slepočnicu.

Barni Mičel se bez reči skljkao u blato.

Dvojica ljudi ga nisu ni pogledali, već su požurili preko ulice. Lagano su se popeli na trem i prišli malom prozoru koga je spolja obasipala kiša. Za jednim od stolova ugledali su čoveka u crnom koji kao da je spavao sa glavom na stolu.

– Pijan je – zaključio je Bun.

– Utoliko bolje.

– Ne vidim onog matorog...

– Mora da je pod stolom – prokomentarisao je Džed. – Dakle, čim obavimo posao, krećemo za Paulom. Uostalom, nije mogao daleko da odmakne.

Rekavši to, Džed grunu unutra, držeći u rukama otkočen kolt. Bun ga je pratio poput senke.

Ušli su baš na taj način, rešeni da ništa ne prepuste slučaju. Sterling Siti ih je video sada i ko je znao kada će i da li će uopšte ikada svratiti u ovu jazbinu. Zato se nisu brinuli šta će se desiti ako za svoju metodu delovanja izaberu nasilje.

Džed odlučno krenu prema stolu za kojim se nalazio čovek u tamnom dok je Bun motrio na Mršavka. Mršavi krčmar je glupo treptao u njihovom pravcu, bled i nesposoban da otvori usta.

– Ne mrdaj! – zaurao je Džed. – Inače si...

Crni kalifornija šešir se lagano podigao i na Džeda Vestona se iscerilo bradato lice starog Grega Hejsa!

Lovac je iznenađeno zastao, u trenu shvativši da je nasamaren.

– Možda si mislio na mene? – začuo se hladan metalni glas sa strane.

Net Bun je munjevito okrenuo oružje, spreman da Doka Holideja zaspe kuršumima. U magnovenju je opazio usko aristokratsko lice čoveka iz Džordžije. Da je samo malo razmišljao, možda ne bi uludo stavljao život na kocku.

Ali, obojici je očajnički trebao novac.

– Ubij ga! – zaurao je Džed, poturajući svog prijatelja da nasrne na olovo.

Što se tiče Holideja, on je stajao iza šanka, gologlav, naslonjen na ugao

čadavog zida, baš pored velike tučane peći.

Net Bun je podigao ruku i pritisnuo obarač. Holidej je naglo kleknuo na desno koleno i hitac iz lovčevog revolvera otkinuo je komad drveta tačno iznad njegove glave.

Prinuđen da se brani, Dok je munjevito izvukao kolt, narandžasti plamen je pokuljao, ispraćen gromkim praskom.

Net Bun je posrnuo...

Ne čekajući da ponovo bude na meti, čovek iz Džordžije okrete cev na Vestona. I pre nego što je ovaj mogao da se odluči da li da baci kolt ili pomogne Bunu, oružje mu je izletelo iz šaka.

U međuvremenu se začuo jedan pucanj... pa još jedan. Vatreno olovo razlilo mu se po zglobu i nateralo ga da krikne od očajanja. Vidljivo se zateturao, a zatim gotovo pao preko Bunovog tela. Poslednjim snagama uspeo je da se održi na nogama. Da bude još gore, Bun je ležao na zemlji prostreljenog ramena i tiho ječao.

Trenuci su prolazili; barutnog dima je brzo nestalo, a Dokov kolt ponovo se našao za pojasom.

A on?

Ruke na prsima, hladan pogled, podrugljiv izraz i legendarna mirnoća – sve se to uobličilo u tom visokom tajanstvenom čoveku pred čijim su hicima Veston i Net Bun ličili na prave početnike!

– Uh! – zaškrgetao je zubima stari Hejs i skljojao se na jednu od stolica. – Moraćeš da smisliš neko ubedljivo opravdanje za ovo što ste učinili, Džede. Ali, ipak ti ne vredi. Šta god da izmisliš, biće jasno da ćeš morati da budeš kažnjen. Dakle, hteo si da ucmekaš i opljačkaš Doka.

– Doka...? – promuca Džed. – Doka? – ponovio je i smrknuto pogledao u Hejsa. – O čemu govoriš, starkerlo?

– O Doku Holideju – izbeći se ovaj na njega, ne mogavši da održi zadatu reč da neće pominjati Džordžijančevo ime. – Na njega si se namerio, sinko, tako da će ti biti najbolje da pobegneš napolje i da se ne vraćaš na ovu stranu bar jedno pet godina!

Veston Džed je ostao pognut. Ili je u pitanju bio bol ili nije smeo da podigne glavu i pogleda u Džordžijanca. Nije više ječao niti uzdisao. Čak je i Bun ućutao razmišljajući o onome što je malopre rečeno. Čulo se samo škripanje laktova po podu, jer je pokušavao da se podigne i stane na noge.

Džed ga dograbi zdravom rukom i procedi.

– Diži se! Idemo da kišu da se malo ohladimo!

– Moje rame...

– Briga me za to! – obrecnuo se. – Čuo si?

– Jesam!

– Dakle, između Morgana i Holideja... radije biram ovog prvog!

Džed zadenu svoj kolt za pojas i povuče Buna. Mršavko se saplitaio i teturao, ali je uz pomoć kolege ipak nekako uspeo da izađe. Napolju su ih čekali konji, mokri, iscrpljeni i gladni.

Net Bun je gotovo visio iz sedla, ali je morao da krene. Naime, sve je bilo bolje nego ostati u Sterling Sitiju.

– Ja bih doktora, Džede... – ječao je.

– Dobićeš grobara – poručio mu je nemilosrdni kolega – ako ne izdržiš do Grejt Kempa...

Bun se nekako ispravio.

– A Pael? – upitao je.

– Ako nije skroz poblesavio i on se tamo uputio – progundao je Džed.

* * *

Zvali su ga Brzoruki, iako mu je pravo ime bilo Rik Valanos.

Rodio se u Taksonu, na obali reke Džile, ali je život proveo u sedlu, između nevadskih planina i Misisipija. Bio je to ogroman predeo teško prohodnih brda, opasnih pustinja i beskrajnih prerija kojima je Valanos jahao u potrazi za beguncima najrazličitijih vrsta.

Čoveku njegovog kova bilo je teško odrediti godine mada se sa sigurnošću moglo tvrditi da je iskusni Valanos sasvim blizu četrdesete. Opasač je nosio od svoje

trinaeste i pucanje je bilo najbolje od svega što je umeo. Ali, ipak je bio toliko promućuran i oprezan da nikada ne pređe onu tananu granicu koja normalnog čoveka svrstava u kriminalce i stavlja ga na drugu stranu zakona. Opredelio se za lov i smatrali su ga najboljim, najupornijim, najnemilosrdnijim i najveštijim lovcem na ucenjene.

Rik Valanos tragao je samo za krupnijim plenom, a cena mu se kretala od pet hiljada dolara pa naviše. Takav luksuz mogao je da dozvoli sebi bez problema s obzirom da su ga iznajmljivali za razne poverljive poslove. Bio je uporan i izdržljiv tako da je u svakoj stvari išao do kraja.

Taj opasni lovac na ucene bio je veoma neobično građen. Imao je tanke i kratke noge, izdužen i jak gornji deo, a posebno ramena. U licu je bio gotovo isposnički mršav, nekako spečen, naborane kože koju su šibali svi vetrovi i kiše Divljeg zapada. Sitne oči, orlovski nos, tanka usta i retka kosa na temenu sakupljena u rep činili su da deluje ružno i neprijateljski. Nosio je crni šešir ravnog oboda, a preko jakne sa resama zakopčavao je plašt. No, najvažniji od svega bili su ukršteni opasači sa dva kolta kalibra 45 koje je nosio veoma nisko pripasane, preko uzanih pantalona pri dnu ukrašenih resama.

Neobičnog lika, čudnog pogleda koji je prodirao do kostiju, Rik Valanos je neupućenima u najmanju ruku izgledao napadan i razmetljiv. Ali, oni koji su ga sreli ili čuli nešto o njemu, brzo su mu se uklanjali s puta. Nadimak Brzoruki dobio je zbog mirnoće kojim je ciljao. Ruka mu jednostavno nikada nije zadrhtala.

Vetar ga je nosio svuda. Potpuno neočekivano bi se pojavljivao na najrazličitijim mestima, kako u najbučnijim gradovima tako i u najzabačenijim krajevima gde je kročio tek pokoji čovek.

Kiša je ugasila malu vatru. Valanos je prosuo ostatak kafe i odveo konja pod veliko drvo. On sam se sklonio ispod krova napuštene kolibe, četiri milje zapadno od Sterling Sitija. Stajao je i osluškivao. Šum kiše nije mogao da uguši bat konjskih kopita u neposrednoj blizini. Ocenio je da se približavaju dva jahača. Video je kako silaze sa konja, i , ogrnuti kabanicama, žure do kolibe kako bi se sklonili od nevremena.

Zapinjanje oroza zaustavilo je došljake poput udara u zid. Skamenili su se, nesigurni sa koje strane pretili neočekivana opasnost.

– Drejk? – izgovorio je Valanos pištavim glasom.

Ljudeskara se okrenula prema razvaljenom ulazu. Glas koji ga je pozvao zvučao je hladno i bezbojno.

– Ko je tu? – upitao je.
 – A ko je sa tobom? – odgovoreno mu je pitanjem.

– Tomi Lardž – kratko je odvratio.
 – Reci mu da ne spušta ruku ka bedru.

Nastupilo je kratko ćutanje i šaptavanje.

– Ja jesam Drejk – zarežao je grmalj. – Ali... ko si ti?

– Pogodi.
 – Valanos..?
 – Kada znaš, zašto stojiš na kiši?

Lovci na ucene ušli su pod krov, stisnuti i podozrivi. Susret sa ozloglašanim Brzorukim nimalo im nije prijao. Jer, istovremeno su osetili da je ovaj najpoznatiji lovac na tragu njihovog plena. Da, da, sigurno je jurio Džona Pauela!

Dok su im se oči privikle na tamu, Valanos je na miru mogao da im sagleda lica. Drejka je prepoznao odmah pošto ga je poznavao već dugo vremena, dok je Lardža sreo samo jednom, prošle godine u Ostinu. Imao je izvanrednu moć zapažanja i savršeno je pamtio lica.

– Izgleda da se mimoilazimo – primetio je hladno.

– Možda – odvratio je Drejk. – Koga juriš?

– Pet hiljada dolara iz Alpine.
 – Pauela?
 – Znam da je ovde negde. A vi?
 – Znamo i mi!
 – Šteta! Ja ću ga uhvatiti.

– Već je ukeban – omaklo se Lardžu. Odmah zatim primio je Drejkov udarac u rebra, ali prekasno.

Naime, nije bilo smisla izvlačiti se. Rik Valanos će najušiti Pauela i Mura kad tad.

– Ko je imao sreću? – upita Brzoruki nestrpljivo.

– Ros Mur – promrmlja Henri Drejk neraspoloženo.

– Gde?
 – U Sterling Sitiju. Bar je ostao tamo.

Valanos je izronio iz tame.

– Šta ne valja, momci? – dobacio je sumnjičavo. – Zašto ste otišli i jašete po kiši? Čega ste se prepali?

– Šta bismo inače? – kazao je Drejk. – Mur ga je uhvatio i mi smo van igre.

– Ja nisam – bezglasno se nasmejao Valanos i ponovo se vratio u senku.
 – Znate zašto? Pet hiljada dolara je zvanična poternica, zar ne? A Džeksonovi daju još toliko da se Pael dovede živ. Meni daju. I ja ću ga dovesti, da znate.

Kako su Lardž i Drejk ćutali, Valanos nastavi mnogo tiše.

– Bio je živ, zar ne?

– Bio je... Ali, sada... Zaista ne znamo...

– Bolje da ništa ne krijete od mene – opomenuo ih je Brzoruki.

Drejk ga odmeri. Bio je od tog prokletnika viši za čitavu glavu i mogao da ga zgromi golim šakama. Samo...

Valanos nije bio čovek koga je neko mogao tek tako da udari.

Ako je dotle samo sumnjao, Drejk je sada bio siguran da Džimi Pauel neće pripasti ni Muru, a još manje njima. Zbog toga je osetio zavist.

Bilo je tu još nešto.

Neko je, naime, mogao da pomrsi sve Valanosove planove, neko ko je jahao u blizini i, prema Hejsovoj priči, goreo od želje da pronađe baš njega.

– Šta se desilo u Sterling Sitiju? – upitao je Brzoruki.

– Mur je ostao, a mi... mi smo za svaki slučaj kidnuli – objasnio je Drejk sa zluradim smeškom.

– Kidnuli? To zvuči kao da ste se prepali?

– I jesmo... Čim je u blizini počeo da zavija kojot.

Iako nije bio siguran, Drejku se učinilo da je Valanos zaškrgutao zubima. Nadaleko poznati lovac na ucenjene verovatno se prisetio prošlosti, bolje reći nekih određenih lica i događaja.

Drejk je likovao; činilo se da je pominjanjem kojota pogodio Valanosa u živac.

– Kojot? – mirno je ponovio ovaj. – Govoriš li o Morganu?

– Pogodio si.

– Ja ne bih pobegao.

– Mi smo čuli drugačiju priču, Brzoruki. Morgan traga za tobom i mogli ste se sudariti u mraku...

– Ne brini za mene, Drejk. Ako me nađe, kraće će poživeti.

Tomi Lardž je zapalio šibicu i plamičak je osvetlio avetinjski mršavo lice Rika Valanosa. Ugledavši ga, on se prenu i nehotice zadrhta.

Više nisu bili raspoloženi za razgovor.

– Biće dobro po vas da je Mur još tamo, momci – kazao je Brzoruki i izveo svog belca napolje.

Dvojica pod strehom ćutke su čekali da se udalji.

– Jesi li ga čuo, Henri? – upita Drejk tek kada je bio sasvim siguran da je Valanos otišao. – Taj će uzeti Pauela od Mura i zaraditi deset hiljada bez po muke!

– Tako izgleda – promumlao je Drejk i pogledao u nebo. Munje su polako prestale da paraju oblake. – Voleo bih da vidim njega i Morgana – dodao je. – Tada ne bi izvlačio rogove tako daleko kao sada...

– Ako mene pitaš, Morgan će pronaći Valanosa kad-tad – zaključio je Lardž.

– A ako mene pitaš – nadovezao se Drejk u istom stilu - voleo bih da se obojica ucmečaju o istom trošku.

Lardž stavi usta polovinu cigare i ponovo kresnu palidrvce.

– Gde li su Džed i Bun? – promrmljao je pomalo zabrinuto.

– Ko zna. Ako su pametni, nisu se mnogo udaljavali od Sterlinga.

– A kuda ćemo mi?

– U Grejt Kemp, kuda bi drugo?

Lardž se zadovoljno nasmeši.

– Ideja nije loša. Ako igde ima jeftinih cura, onda ima tamo.

Drejk nezadovoljno pljunu.

– Ma nemoj? A čime ćeš da platiš i tu jeftinoću?

Tomi Lardž je povukao dim, a onda dodao cigaretu svom pajtašu. Ljudeska glasno uzdahnu posmatrajući taj komad duvana sa izvesnom dozom odvratnosti.

– Na šta smo spali! – progundao je ljutito i uputio se prema konjima.

– Kuda ćeš?

Pošto nije dobio odgovor, Lardž požuri za njim.

* * *

Ma koliko se trudio da ne zaostane za Džedom, ranjeni Net Bun je sve češće gubio svest. Bolovi su bili sve jači i njemu je bilo jasno da neće izdržati još sat i po jahanja koliko su imali do Grejt Kempa.

Odjednom se našao na zemlji. Video je svog konja iznad sebe, a s njim i komad neba po kome su oblaci žurno plovili na istok.

Pokušao je da ustane, shvativši da se ne seća trenutka samog pada. No, išlo je veoma teško, jer ga je bolelo celo telo.

Džed se u galopu vratio do njega; i umesto da sjaše i pomogne, samo je sedeo u sedlu i posmatrao.

– Ne mogu dalje... – prostenjao je Bun.

– Šta ćemo? – nervozno je uzvratio Džed.

Kao odgovor na to, nedaleko je zaurlao kojot!

Bun oseti kako ga hvata jeza.

Izgleda da je zavijanje vetar nosio pravo na njih što je još više pojačavalo neprijatan utisak. Inače, zavijanje je bivalo sve jače, razgovetnije i bliže.

– Zajedno nemamo šanse – dobacio je Džed Veston. – Ja idem...

– Ostavljaš me?

– Možda ću ga navući na svoj trag – prekinu ga ovaj. – Ti se negde zavuci dok ja ne...

– Proklet bio! Hoćeš da me ostaviš Morganu kako bi spasao svoju kožu...

Veston više nije slušao. Samo je ćutke mamuznuo konja i poterao ga napred, ostavljajući iza sebe čitav snop blata.

Net Bun se instinktivno mašio za pojas i sa užasom shvatio da je bez oružja. Kolt koji mu je Holidej izbio iz ruke nije podigao i on je verovatno još uvek ležao u salunu. A možda i nije. Ali, sada nije želeo da misli o tome. Najvažnije je bilo da sada nema revolver za opasačem.

Za trenutak je unezvereno pogledao oko sebe. Naravno, nije želeo da se preda. Zato je sakupio svu snagu i, oslanjajući se na zdrav lakat, otpuzao prema šiblaku. Jedino je tu mogao da se skloni i pokuša da izbe-

gne Kodi Morgana. A onda se setio kojota...

Nije imao vremena ni da pomisli bilo šta kada je pred sobom ugledao kao iz zemlje izniklu životinju koja je stajala na ivici šibljaka.

Bio je toliko zabezeknut da je kao hipnotisan zurio u obrise zveri šiljastih ušiju. Kao ni on, ni kojot se nije micao. Činilo se da ga samo osmatra i drži prikovanim za tle.

Bun je osećao da mu se usta suše. Sitne, kose i blistave kojotove oči samo su ga posmatrale. Bio je svestan toga da je ranjen i da zver može da ga napadne svakog časa. No, ona to nije učinila.

Zatim je iz tame izronio jahač sa kapuljačom i plaštom koji se vijorio za njim i davao mu neki nestvarni izgled.

Bun se lecnu; znao je da mu sledi metak i zatvorio je oči. Čekao je...

I, ništa...

Da li se to Morgan poigravao sa svojom bespomoćnom žrtvom? Ili su mu na um pale neke druge misli?

I umesto da ga dokusuri jednim hicem, ćutljivi i zagonetni uništitelj lovaca na ucenjene okrenuo se na stranu. I to na onu kojom je odgalopirao Džed Veston.

Kojot je podigao njušku, kratko zarežao i poslušno otkasao za svojim gazdom.

Net Bun je ostao sam.

Glasno je uzdahnuo ne mogavši da veruje u svoju srećnu zvezdu. Šta je

to odmamilo Kodija Morgana od nje-ga? Zar je moguće da nije hteo da naudi onima koji nisu u stanju da mu pruže otpor?

Biće da je to, zaključi. Jer, Morgan je odjahao za Džedom koji je bio zdrav, čitav i naoružan. Zlovoljno se osmehnuo. Iako ga je kompanjon ostavio da zadrži Morgana, a on tako dobije u vremenu, to se nije ostvarilo. Kakav peh za Džeda, zaključio je zadovoljno.

I umesto da misli na ranu ili da dopuzi do konja, Net Bun je napeto osluškivao. Onda je začuo potmule pucnje. Njih nekoliko...

I posle toga tišina.

– Gotov je – procedio je Bun zlu-radim šapatom, cerekajući se sve glasnije. – Džed je odzviždao svoje... Kladim se da je zabio nos u zemlju kao pas...

U daljini se ponovo začulo zavijanje kojota.

* * *

Jedini koji je u krčmi govorio bio je Čarli Hejs.

Mršavko je buljio u komad neba iznad pokretnih ulaznih vrata koji je postajao sve jasniji i vedriji. Čekao je pogodan trenutak da mrtvog Rosa Mura natovari na konja i odnese do grobara. Njegovo prisustvo činilo ga je nervoznim tako da je neprestano mislio na trenutke koji su prošli, strahujući da će se nešto slično po-

noviti. Jer, pakleni stranac odeven u crno koga je Hejs nazvao imenom Holidej, nije imao nameru da ode na počinak.

Naime, sada je igrao poker sa starim brbljivim Hejsom. Izgledao je spokojno i činilo se da ga zabavlja starčevo neprekidno čavrljanje. Što se tiče igre, postigli su određeni dogovor. Kad god izgubi, Hejs će morati iz brade da iščupa jednu dlaku. A ako se to desi Holideju, on će morati da položi dolar.

Vreme je prolazilo i starac je sve više čupkao bradu, čak i kada se činilo da ima prave karte u rukama.

Najzad je čovek iz Džordžije stavio na sto svoj pozlaćeni časovnik i lagano ga otvorio

– Pola jedanaest – kazao je umesto njega Hejs. – Ko bi rekao? Meni se čini da se smrklo još juče...

Mršavko se prišunja starcu iza leđa.

– Šta je? – prenuo se ovaj.

Krčmar pokaza rukom prema Murovom telu.

– Pa?

– Pomozi mi... da ga uklonimo.

Hejs natuče svoj pohabani šešir na čelo i pridiže se. Nije se osećao sigurnim na sopstvenim nogama, jer je velika količina pića učinila svoje.

– Znaš, to nikada nije bio moj posao – promrmljao je. – Kuda ćeš ga noćas?

– Do Litla... Nije daleko...

Džordžijanac zapali cigaru ispunjen dosadom. Sterling Siti je zaista dosadno mesto, konstatovao je. U njemu mogu da se zadrže samo oni pomireni sa sudbinom.

Hejs i krčmar su skinuli prekrivač sa Mura, uhvatili ga za noge i ramena i poneli ga ka izlazu.

– Dovraga! – brektao je starac. – Teži je od crne zemlje!

Krčmar je teškom mukom oslobodio desnu ruku kako bi njome gurnuo pokretna drvena vrata. Odjednom, skočio je kao oparen, jer ga je sa druge strane nešto žestoko udarilo!

U stvari, gurnuta spolja, vrata su snažno pogodila starca i srušila ga na pod.

– Šta je sada to...? – promucao je Hejs.

Vratanca se nisu vratila natrag već su se zaustavila na figuri čoveka neobičnog izgleda.

Krčmara je ponovo obuzela panika, a stari je osetio kako se ježi. Pakao! Kakav je to čova banuo u ovo doba noći?

Visok, snažnih ramena i tankih nogu, u čudnom odelu sa resama, ogrtača zabačenog na leđa, iskićen koltovima kalibra 45...

A tek lice?

Kao lobanja u pustinji, pomislio je nekadašnji isluženi šerif Greg Hejs. Koža izbrazdana izuzetno sitnim borama, guste obrve i opake, zle oči ispod kojih su se nalazili veliki tamni

podočnjaci i tanka masna kosa poza-
di svezana u rep.

Kao satana u ljudskom obliku, po-
misli stari uzmičući. S druge strane,
uplašeni krčmar je ostao kao priko-
van za pod.

Rik Valanos je hladnim pogledom
okrznuo bledo Murovo lice.

– Gde je Pael? – upitao je kratko
dok su mu oči pažljivo pretraživale
svaki kutak krčme.

Krčmar ga je gledao sa strahom,
nesposoban da kaže ijednu reč.
Četiri lovca na ucene koji su otišli
pred Morganom bili su anđeli prema
ovom čoveku koji je i izgledom bio
oličenje zla.

I sam Brzoruki je shvatio da od nje-
ga neće dobiti odgovor pa se okrenuo
prema Hejsu.

Pošto se malo povratio, starac je
mahnuo dlanovima gore–dole, imiti-
rajući let ptičijih krila.

– Otišao? – upita Valanos tiho.

– Tačnije rečeno, odlepršao – odvra-
tio je stari.

– Kada?

Stari slegnu ramenima.

– Nisam gledao na sat.

Valanos mu hitro priđe i lupi ga ivi-
com šake po licu. Starac posrne, ali
izdrža udarac bez jauka. No, lovac je
već bacio oko na Holideja pucnuvši
prstima. Čovek u tamnom se nije ni
pomerio.

– Trebalo je da gledate na sat – ka-
zao je. – Ko je sredio Mura?

Hejs je nadlanicom obrisao krv sa
usta. Više se nije kočoperio, ali se
nije ni predavao.

– Što ne pitate šerifa, mister? – uz-
vratio je.

Valanos se isceri.

– Pitam tebe.

– Ako ste ista sorta – nastavio je
stari – onda znate kako zavija kojot
kada se glavoseče nađu u blizini?

– Pametan si ti čičica – odbrusi ovaj
nezadovoljno. – Sve znaš. Onda vero-
vatno znaš i ko sam ja?

Hejs zavrte glavom.

– To će ti onda olakšati dane u sta-
rosti.

Hejs htjede da pođe, ali mu Valanos
strogo dobaci:

– Još nisam završio! Dakle, da li je
Pael odjahao? – nastavio je lovac. –
Je li imao oružje?

– Nije imao ni konja... – promrlja
stari jedva čujno. – A naoružao se
samo slobodom.

– Pametan si ti čičica – ponovio je
Valanos, a zatim se okrenuo prema
krčmaru. – Kada se vratim sa Paue-
lom, hoću da zateknem praznu sobu
i... praznu krčmu!

Rekavši to, plaštom je pokrio levu
stranu tela i napustio krčmu bez
reči.

Hejs ga je ispratio otvorenih usta,
sa nevericom u očima. Dugo nije
mogao normalno da udahne i dođe
do reči.

– Vratíće se, kaže... – procedio je najzad. – Vratíće se, a mi... treba da se počistimo! Ko je on uopšte?

– Ne... ne znam – procedio je krčmar bezvoljno. – Samo... ne bih ga čekao da sam na tvom mestu..

Hejs ljutito obrisao tragove krvi sa lica.

– Kako me je samo mlatnuo! – siktao je. – Kao psa! Ali nosi smrt u očima, gospodine – dodao je okrenuvši se prema Holideju. – Da ste samo videli...

– Gledao sam u četvorku pik – odvratio je Holidej, razmeštajući karte po stolu. – Ne volim znak pik.

– Ne znam šta taj znak znači, ali ipak ću otići – promrmljao je stari obraćajući se Džordžijancu i očigledno očekujući da on nešto kaže.

Ali, Dok je ćutao.

– Nećete valjda ostati? – upitao je Hejs.

– A zašto ne bih?

– Pa videli ste kakav je tip! Istina je da i vi imate oružje, ali... On je profesionalac, gospodine! Taj neće čekati da neko prvi povuče.

– Sretao sam i takve.

Hejs je utišao glas.

– Možda se varam, ali... Sve mislim da nagađam ko je taj ludak! A vi?

– Ja nisam pametan čičica...

– Kladim se da samo jedan lovac na učenjene tako izgleda. To je on, siguran sam. I ne bih voleo da me nađe ovde, čak i ako vi ostanete, Dok.

Holidej je klimnuo glavom.

– Pametno – rekao je. – Laku noć!

Ali, Hejsa nije bilo lako oterati. Ljubopitljivost je nadjačala strah. Ako je slavni kockar rešio da ostane, onda ni Valanosu neće biti lako. To je trebalo videti!

– Počinjem da žalim Meksikanca – nastavio je starac da gundā. – Sada mu je i ovaj najgori za vratom! Rik Valanos! On je ili neko drugi! A gde je Valanos, tu će biti i Kodi Morgan. A gde su njih dvojica, eto gužve!

– To treba videti – bocnuo ga je Holidej.

– Da, to treba vi... – potvrdio je starac, ali je na vreme osetio ironičan prizvuk u kockarevim rečima i zavrteo glavom.

Za to vreme, mršavi krčmar je počeo da skida sa police bocu po bocu.

– Putuješ nekuda? – upitao je Hejs.

Ovaj je samo odmahnuo glavom u istom trenu opazivši vršak nečijeg šešira na ulazu. Mora da je to šerif, pomisli. Jer, samo je on nosio tako otrcan stetson bez ikakvog oblika.

I zaista, Barni Mičel se tiho ušunjao u krčmu. Izgledao je veoma jadno. Odelo mu je bilo nakvašeno i zaprljano blatom, a ispod šešira video se tanak, već sasušeni mlaz krvi.

‘I pre nego što je stari uspeo bilo šta da kaže, Mičel je procedio:

– Gde su?

– Ko, do vraga? Šta te je zgazilo, Barni?

Šerif mahinalno krenu rukom prema temenu.

– Džed i onaj hromi... Bun. Udarili su me...

– Šta ste očekivali? – dobacio je iznenada kockar.

Mičelovo zbrčkano lice tupo se okrenulo prema Holideju.

– Iznenadili su me – kazao je kratko.

Dok jedva primetno klimnu glavom naslutivši istinu u glasu uplašenog čoveka.

– Nisu više ovde – dobacio je kratko.

– Ako dođu, Hejs će vas obavestiti.

– U redu... Ne zaboravite! – rekao je i polako napustio krčmu.

– Ode on da spava – prezrivo će stari. – Zaista, taj Barni je obična...

Mršavko ga je prodrmao za rame.

– Da nastavimo, Greg?

– Šta?

– Da iznesemo Mura napolje? Ili si se predomislio?

– Prokletstvo! Za noćas mi je dosta mrtvaca. Da ona hulja nije obećala da će se vratiti, ne bih ni ostajao, da znaš! Ali, dobro, šta je tu je. Iznesimo ovoga što pre, jer me njegovo prisustvo nimalo ne uveseljava!

* * *

Toliko svetlucavih tačaka u to doba noći mogao je da ima samo Grejt Kemp, rudarski gradić u podnožju Mauntin Golda.

Henri Drejk i Tomi Lardž zaustaviše se na brežuljku sa koga se gradić video kao na dlanu. Prvi put od večeri osetili su olakšanje i srce im je

podgrejala nada da će se dole, među salunskim zidovima, lepo provesti i makar malo razonoditi.

Naime, u glavnoj ulici Grejt Kempa bilo je nanizano sedam ili osam saluna. Dovitljivi momci iz okolnih gradova, pohrlili su da u Grejt Kempu otvore lokale i da ponude ljudima veliki izbor pića, dosta muzike i veselih zgodnih žena. Svuda je bilo bučno, a svetla u Grejt Kempu su se gasila daleko iza ponoći.

Drejk i Lardž su sa smeškom posmatrali svetla koja su ih mamila svojom privlačnošću. Čak su zaboravili da su im džepovi potpuno prazni.

– Gde ćemo? – okrenuo se Lardž.

– Prošli put sam se lepo proveo kod Tomija... Ima cure i po, ali piće mu je voda. A dolar čaša! Možda bi bilo dobro da svratimo kod Bena? On će nam pozajmiti koji cent za poker. Vratili bismo mu iste večeri !

Drejk udahnu vazduh punim plućima. Mesec je izronio iza oblaka i njegova blistava svetlost razlivala se po padini kao potok.

– Lepo zvuči – odvratio je – mada nisam siguran da će nas dočekati skrštenih ruku.

– Kako?

– Zar si zaboravio da smo baš kod Bena poslednji put napravili lom zbog tuče sa rudarima?

– Ti jesi, ja ne.

Drejk ga odmeri sa visine.

– Znači, ne idemo zajedno u Kemp?

– Ma, nisam tako mislio, Henri. U stvari, hoću da kažem da se sve zaboravi. Tuča nije ni prva ni posljednja...

– Da, ali treba platiti nameštaj. Onda to nisam mogao da uradim, a kao što znaš. A sada...

– A sada?

– A sada ću polomiti ostatak ako mi bilo šta pomene! – odbrusi snagator i njegov zvonki smeh odjeknu kroz noć.

Ipak, brzo se pribrao i pažljivo proverio svoj kolt. Isto to je učinio i Lardž koji je glasno uzdahnio i dobacio.

– U međuvremenu ćemo pogledati da nema neke nove poternice na zidovima, zar ne? Tek toliko da podmirimo troškove.

Drejk klimnu glavom.

– Prvo ću se napiti da zaboravim Valanosa...

Iskusni lovac nije završio rečenicu, već je naglo začutao i okrenuo se oko sebe... Nije bio siguran, ali obuzeo ga je osećaj da nisu sami. Pažljivo je osmotrio okolinu, ali nije primetio ništa sumnjivo. Lardž se ponašao sasvim normalno, pa ipak...

Napregnuo je svu snagu i oslušnuo. Učinilo mu se kao da bose noge klize travom, a onda... onda se začulo pritajeno štektanje.

Lardž se prenuo, uplašen čudnim zvukom dok je Drejk krenuo rukom ka koltu.

– Valanose! – procedio je neki čudan, tuđ glas.

Tomi Lardž se panično okrenuo u sedlu i ugledao konjanika sa dugim ogrtačem koji im je stajao iza leđa.

U trenu su sve shvatili: Kodi Morgan je bio tu i verovatno držao otkočeno oružje ispod plašta.

Henri Drejk je mislio brže od Lardža. Čuo je kako je Morgan izgovorio ime Brzorukog, verovatno pretpostavljajući da je jedan od njih dvojice ozloglašeni lovac na učenjene čiji su hici ubili njegovog brata u Frederiksburgu.

– Valanos nije ovde – odvratio je hrapavim glasom. – Nijedan od nas nije... On je...

– Gde?

Drejk pretrnu. Hoće li Morgan jednostavno otići kada kažu gde su ga sreli? Ili će, bez obzira na sve, pripucati znajući da pred sobom ima lovce na učenjene glave.

Pod plaštom se oglasio poznati zvuk zapinjanja oroza.

Kojot se podigao na stražnje noge i zarežao...

– Sreli smo ga – sada se ubacio i Tomi Lardž.

– Otišao je u Sterling! Traži Pauela – dodao je Drejk. Sam sebi je izgledao čudan, zastrašen tom pojavom od koje su svi zazirali, a evo sada se nalazila na nekoliko jardi od njih!

Kojot je podigao glavu i strahovito urliknuo.

* * *

I Drejk i Lardž su se istovremeno okrenuli na tu stranu.

Kojot je pogledao u svog gospodara koji mu je rukom pokazao na drugu stranu. Životinja se poslušno okrenula i za njim otkasala u noć.

Lardž i Drejk su neko vreme nepomično sedeli kao da ne shvataju što se dogodilo. Tek posle minut dva, Lardž uzdahnu.

– Pobogu... čini mi se da je sve ovo ružan san.

– Tako nekako... – potvrdi Drejk. – Ali, prošlo je! Nego, hajdemo! Hoću da budem što dalje ako se sretnu njih dvojica!

Rekavši to, on mamuznu konja, a Tomi Lardž krenu za njim.

Kodi Morgan je imao sigurno jake razloge da traži Brzorukog kada je njih dvojicu poštedeo. Ako je verovati u Hejsovu priču iz krčme, Morgan se neće zaustaviti dok ne iskopa Valanosa iz mraka. Ako je znao sa kim se suočava, bilo mu je jasno da mora biti oprezan. Đavolski oprezan!

Grejt Kemp ih je skoro zapljusnuo svetiljkama i žamorom. I zaista, tako malo mesto sa toliko mnogo saluna i stalne buke – retko se moglo naći u zapadnom Teksasu.

Čim su ušli u glavnu ulicu naišli su na gužvu ispred saluna Tomi i sin. Desetak, a možda više ljudi, guralo se zbog nečega. Svetlost iz saluna

delimično ih je obasjavala i stvarala okolo mnoštvo najrazličitijih senki.

Drejk se naže preko sedla i dobaci svom pajtašu.

– Poznaješ li onaj šešir?

Lardž nabra obrve.

– Tejlor?

– On je... I sve mi se čini da gleda ovamo!

Čovek sa šeširom visoke krune za koju je bilo zadenuo indijansko pero izdvojio se iz gužve i pošao nekoliko koraka napred. Onda se podbočio, iskrivio vrat i začkiljio. Oči su mu se tako skupile da se za tren nisu ni nazirale sa lica obraslog neobičnom riđom bradom.

– Drejk? Lardž? – doviknuo im je Al Tejlor, još jedan lovac na učenjene sa kojim su se više puta sretali i nalazili povodom istog posla. – Zna li ko je tamo? – upitao je pokazujući palcem prema gomili.

– Otkud bih znao? – dobaci Drejk skliznuvši iz sedla. – Ko je u pitanju?

– Džed.

– Džed? Da nije ulovio neku krupnu zverku? – podsmehnuo se.

– Nije! Ulovljen je on...

– Šta se desilo?

– Veoma jednostavno – uzdahnu Tejlor. – Konj ga je doveo ovamo prebačenog preko sedla. Mrtvog, naravno. Sa četiri smrtonosne rane.

Drejk oseti zebnju.

– Kako je mogao da nastrada? – upitao se.

– Ko bi znao? – dvoumio se Tejlor, a onda dodao. – Pa ipak... dugo posle toga na brežuljku je zavijao kojot. A kada zavija ta grozna zver, ja mislim samo na jednog...

– Kodi Morgan?

Tejlor klimnu glavom.

– Ako tako nastavi, istrebiće nas jednog po jednog. Moramo nešto da preduzmemo, odmah.

– Ja bih prvo nakvasio grlo – dobio je Lardž.

Krenuli su prema salunu.

– Možemo da se skupimo, ljudi. Sa vama dvojicom biće nas otprilike šestorica. Moramo da se udružimo ili ćemo početi da se plašimo sopstvene senke, ali i svakog kojota koga vidimo u preriji.

– Na šta misliš?

– Umesto da nas Morgan juri, jurićemo mi njega!

– Čija je to ideja?

– Džulsova... On misli da prvo treba da likvidiramo Morgana da bi mogli da nastavimo sa svojim zanatom. Taj prokletnik sa kojotom se vrzma ovuda kao što vidiš...

Drejk se ćutke progura kroz gomilu i zastade pred ispruženim telom Džeda Vestona. Lice mu je bilo čudno iskeženo, kao zaustavljeno u osmehu.

Drejk se brzo okrete od tela svog dojučerašnjeg druga.

– Plati nam piće – rekao je gurnuvši Tejlora prema salunu. – Mene interesuje zverka koja donosi lovu,

dragi moj! A Kodi Morgan nam daje mogućnost da zaradimo samo vruće olovo!

– Znam. Pojedinačno smo nemoćni, ali ako nas je šestorica... Bićemo pametni i naterati ga u klopku.

– Ima još nešto...

– Šta?

– Malopre smo sreli Morgana i ...

– Morgana! – ponovi Tejlor izbečivši se, a ruka mu kliznu niz bok. Bio je to refleksan pokret čoveka čiji je život pun dinamike i okružen najrazličitijim opasnostima. – Gde, dovraga?

– Blizu Kempa...

– Tu nešto nije u redu – nakašlja se Tejlor ulazeći u salun.

Čim su kročili unutra, dočeka ih je oštar miris viskija i duvanskog dima. Lardž je već skakutao pogledom od stola do stola, tražeći neko razgolice žensko rame.

– Kako to misliš?

– Pa... tu ste, živi i zdravi. Da li znate zbog čega nije pucao?

– Raspitivao se za Brzorukog.

– Za Valanosa? I on je tu?

– Ma da... I njega smo sreli kao i Džimi Pauela koji...

Tejlor ih je zabezeknuto posmatrao.

– Nebesa! – povikao je. – Večeras ćemo imati šta da slušamo! – dodao je i pljesnuo dlanom o dlan. – Častim dve ture! Za početak... Džimi Pauel, rekao si? Onda nije ni čudo što se Valanos uputio ovamo. On uvek nanjuši veliku lovu.

* * *

Bila je to noć ispunjena hicima, topotom konja i urlicima kojota. Kao da se radilo o čudnim bićima, avetima koje su bezglavo jurcale između kiše i mesečine.

Skriven u zemlji, odnosno u nekoj jami preko koje je nabacao gomilu granja, Džimi Pael se nadao da će tu sačekati zoru.

Nije imao ni oružja ni konja, a u trenutku kada bi promolio glavu u želji da krene prema severu, začuo je bat konjskih kopita i urlik kojota.

Pored toga, neki jahači jurili su nedaleko od njega na sever i jug poput užurbanih sablasti što u ponoć imaju sastanak sa demonima zla. Lepršali su ogrtači, sevali pucnjevi i uopšte nije moglo da se razazna ko je pao, a ko bežao. Samo je osetio miris baruta i pretpostavio da ima stradalih.

On je stezao u rukama drvenu motku. Bilo je to jedino oružje koje je našao bežeći od mrtvog Mura i ostalih lovaca za koje je predstavljao samo hrpu dolara. Naravno, nije ni sanjao da mu je na tragu najuspešniji i najčuveniji među njima.

Mladi Meksikanac je na umu imao samo bekstvo. Planirao je da zaobiđe Grejt Kemp i ukrca se na voz kod Guaroče. U stvari, bila je to mala stanica gde je lokomotiva uzimala vodu i onda produžavala put do Sent Anđela i dalje na sever, prema Dožd

Sitiju. Znao je da mu je to jedina šansa da izmakne izdržljivim lovcima na ucene i njihovim još izdržljivijim životinjama.

Pored tih stvari, bilo je tu i nešto torbe zagonetnog stranca u Sterling Sitiju što ga je podsticalo da istraje: zamotuljak koji mu je poklonio. Bolje reći, hrpa lepo složenih novčanica za srećan put!

Bile su umotane u nepromočivi komad platna, čitavo bogatstvo za Meksikanca koji beži pred zakonom i namerava da negde drugde počne život. Jer, povratka mu nije bilo. Ženu koju je napastvovao bogati Telford Džekson iz Alpine nije mogao da zadrži pošto se obesila samo dva sata posle tog strašnog događaja.

A on?

On je zakopao njeno telo i krenuo da se osveti.

I tako, dok se Telford Džekson hvalisao po imanju svojim uspehom i nalivao goste viskijem, Pael je tumarao imanjem kao da se ništa nije dogodilo. U stvari, on je sa još nekoliko Meksikanaca kod bogatog rančera obavljao određene poslove u štali i dvorištu. Sa mladom i lepom ženom živeo je u malenoj kući na ivici ranča.

Čim ju je video, Telford Džekson je bacio oko na mladu Aleopu, rešen da je ima po svaku cenu. I kada nije uspeo da je slomi ucenama, pretnjama i novcem, poslužio se silom. Naime, Aleopa nije uspela da pobegne gaz-

dinim jakim momcima. Uхватili su je i dobro išamarali, a onda je ostavili nasamo sa starim.

Ubrzo posle toga, unesrećena i ponižena žena oduzela je sebi život, misleći da će tako spasiti muževljev obraz. On bi o svemu verovatno saznao mnogo kasnije, da mu jedan meksikanski dečaćić koji se sakrio u žbunje kada su naišli napasnici nije ispričao celu priču.

Savladavši bol, Džimi Pael se uputio pravo na imanje, praveći se da dolazi direktno iz grada gde ga je gazda i poslao da završi neki posao. I tako, praveći se da obavlja neke sitnice i muvajući se okolo, uspeo je da priđe blizu Telfordu Džeksonu i onda mu sjuri metak u srce!

Zatim se bacio na prvog konja i pobegao iskoristivši pometnju.

Od tog trenutka je stalno uspevao da izmakne zvaničnoj poteri, ali i lovcima na nagrade. Sve dok ga nije iznenadio Ros Mur. A tada je vredeo pet hiljada dolara.

Vredeo je i sada, živ ili mrtav.

Dok je čučao skriven u tami, razmišljao je zbog čega mu je nepoznati čovek hladnog lica i još hladnijeg pogleda podario novac, iako mu je pre toga pretio puškom?

Zaista, zašto bi uradio tako nešto? I ko je uopšte bio tajanstveni neznanac? Hoće li to ikada saznati?

Jer, u ruci je imao najmanje deset hiljada dolara. Tu sumu u Alpini ne bi mogao da zaradi ni za deset godina!

Promolio je glavu kroz lišće i pogledao zvezdano nebo sa kojeg je nestajao i poslednji oblačić. I mesec je već obasjao kraj, kraljevski se šepureći svojom obilnom svetlošću.

Ne razmišljajući više ni časa, on polako izađe iz jame.

Pošto je imao izvanredan vid i dobro se snalazio u tami, nije bilo čudo što se bacio na zemlju čim je ugledao siluetu nekog konja.

Zaustavio je disanje, a ruke su mu čvrsto stegle motku. Čekao je. No, konj nije podizao glavu. Izgledalo je da pase...

Kada ga je bolje osmotrio, Pael je shvatio da je životinja bez sedla. Pitao se gde je mogao da bude vlasnik... Još malo je čekao, a onda na laktovima krenuo napred. Malo je izdigao glavu, jer mu se učinilo da vidi na zemlji nečije telo.

Da li je u pitanju spavač ili ...?

Brzo je napipao kamenčić i bacio ga na šesir čoveka koji je ležao. Ovaj se nije ni pomerio. Znači, bio je mrtav i nije predstavljao realnu opasnost. Čvršće je stegao motku i na koljenima i laktovima krenuo dalje.

Stigavši do čoveka, iznenađeno je ustuknuo prepoznavši Neta Buna. Jer, video ga je nedavno u krčmi dok je vezan i nemoćan sedeo na podu. A sada je bio mrtav.

Džimi Pael je odbacio motku i počeo žurno da skida opasač sa leša. A onda je usledilo veliko razočaranje pošto je futrola bila prazna!

Pauel uzdahnu: da mu nije ispao negde pri padu? Mora da je u blizini, zaključio je i pogledao ispred sebe.

Onda je konj zarzao i on steže kraj opasača kao da je u pitanju motka. Ali, bilo je prekasno...

U magnovenju je video kako kroz vazduh proleće nešto poput vijugave tanke zmije. Nije imao vremena da se pokrene i izbegne taj dodir. I već sledećeg trenutka, vođen znalačkom rukom, laso mu se čvrsto stegao oko ramena.

Meksikanac je poput opruge skočio i uspravio se. Ali, ruke su mu bile potpuno onesposobljene.

Zar opet, pomislio je užasnuto.

Valanos ga je već vukao na drugom kraju lasa. Sada je ponovo bio u situaciji kao i prvi put. Kakva sam budala, zaključio je ljutito.

Već je mogao da vidi jahača koji se izdvojio iz mraka i povukao ga. No, posle nekoliko metara se zaustavio.

Pauel lagano podiže glavu i pogleda ga. Ne, to nije bio nijedan od onih iz Sterlinga. Iako nije dobro video lice koje je bilo u polusenci, bio je sasvim siguran da nije u pitanju niko od ljudi koje je video u krčmi.

– Imao sam pravo – dobaci mu konjanik piskutavim, podrugljivim glasom. – Momak bez konja i oružja potražiće ih bilo gde...

– Ko si ti?

– Zovu me Brzoruki. Ako nisi čuo za mene, još bolje. Neko vreme ćeš biti spokojniji.

– Lovac, ha?

– I to najbolji – dobaci Valanos ponosno, pokazujući time da ne boluje od lažne skromnosti. – Čekao sam da dođeš do ovog leša i da pokupiš šta ti treba.

Pauel je ćutao. Pomisao o vozu u koji je hteo da se ukrca sada mu je izgledala daleka, gotovo nedostižna. Samo... kako li je taj Brzoruki saznao da je on blizu? Da li su mu rekli oni iz Sterlinga ili...?

– Šta je, šta si se ućutao, Meksikanče? U Alpini te jedva čekaju! – dobacio je Valanos i tako snažno zategao laso da ga je skoro podigao sa zemlje. Da ga ne bi ponovo vukli, Džimi Pauel se uspravio i posrćući krenuo za lovcem. Odmah je video da je ovaj sasvim miran i da ne žuri. Očigledno, želeo je da ga odvede Džeksonovima živog i zdravog.

I zaista, Valanos je bio potpuno spokojan. Nekoliko trenutaka se dvoumio između Sterling Sitija i Grejt Kempa, a onda krenuo prema ovom prvom. Uostalom, bio je mnogo bliži.

Shvativši gde idu, u Pauelu se za tren probudi nada. Pomislio je na stranca u crnom nadajući se da će još uvek biti tamo. Pa, možde sve i nije tako crno, pomisli. Možda još ima nade.

Pogledao je u nebo. Još nije bila ponoć i vreme se polako smirivalo. Sa juga je dunuo prohladan povetarac i zatalasao travu. Minuti su prolazili u ćutanju i napornom hodu. S vremena

na vreme bi pokušao da razlabavi konopac, ali nikako nije išlo.

Što se Valanosa tiče, on se nijednom nije okrenuo da vidi da li zarobljenik ide za njim. Bio je đavolski siguran u sebe i, izgleda, u svoj laso.

Put do Sterlinga bio je sada Pauelu mnogo duži...

Kada su konačno stigli, dočekala ih je tama, tajnovita i nedokučiva. Svetla Mršavkove krčme zaklanjali su krajevi obližnjih kuća. Blato na ulici se polako sušilo i zemlja je već mirisala na prašinu. Sterling Siti je izgledao mrtav, nem i gluv.

Valanos zaustavi konja i brzo sjaha.

Pauel se ispravi ne znajući šta ga očekuje. Ustuknuo je kada je lovac ispružio ruku.

– Miruj! – opomenuo ga je ovaj. – Da vidim šta si poneo sa sobom u slobodu?

I kao da je tačno znao, lukavi lovac je posegnuo za džepom na košulji! Izvukao je zamotuljak i protrljao ga prstima.

– Novac? – rekao je više kao zaključak nego kao pitanje.

Meksikanac je ćutao.

Valanos je odmotao platno i lice mu se zgrčilo u neverici. Pogledao je u Pauela, a onda brzo i vešto prebrojao novčanice.

– Otkuda ti ovo? – upitao je kratko. Nije dobio odgovor.

– Sada je svejedno – dobacio je zlu-rado se osmehnuvši. – Sada je ionako moje – dodao je i stavio novac u

džep svoje bluze. Nije želeo da ispituje pošto ga nije interesovalo da li je Pauel to nekome ukrao ili opljačkao. Novac je sada njegov i to je bilo najvažnije. Još kada dobije nagradu za Meksikanca...

– Pa, ovo i nije tako loše, Džimi – dobacio je cereći se. – Sa ovim tvojim poklonom, mogu mesec dana da uživam u San Antoniju! Ne brini se, nazdraviću u tvoju čast, jer pretpostavljam da ćeš tada biti gore... u paklu, ha, ha, ha!

Mršavkova jazbina ukazala se pred njima poput nadgrobnog spomenika u kome podrhtava svetlost sveće.

– Častiću te i pićem – dobaci lovac želeći da pokaže dobru volju. – Samo, neka ti bekstvo uopšte ne pada na pamet. Znaj da od mene niko nikada nije pobegao živ!

Poslednja rečenica bila je izgovorena takvim glasom da je Džimi Pauel osetio kako mu se hladni trnci spuštaju niz kičmu.

Prvi put je Meksikanac prosto uleteo u krčmu, gurnut udarcem Rosa Mura. Sada je ušao mnogo mirnije, ali nimalo lagodnije.

Čim je video da je stranac u društvu brbljivog starca još uvek za stolom, osetio je neobjašnjivo olakšanje.

Onda je iza leđa čuo poznati zvuk: bilo je to zapinjanje oroza na koltu.

* * *

Rik Valanos je posiveo od gneva. Ovome se nije nadao...Nije ni sanjao

da će zateći nekoga drugog u krčmi pošto je krčmaru jasno stavio do znanja da udalji sve goste i spremi mu sobu.

Stari Hejs je odmerio lovca i u njegovom pogledu predosetio opasnost. Ipak, ostao je da sedi na svom mestu kao prikovan za stolicu, paralisan pojavom došljaka, a najviše Paelom za koga je mislio da je već daleko.

Holidej je mirno sedeo i po ko zna koji put ređao karte. Zastao je za tren samo kada su se vrata pomerila i opet nastavio da otvara.

Džimi Pael je oborenog pogleda stajao kraj vrata.

Nervozan i ljut, Rik Valanos je ispalio hitac prema šanku. Pogodio je bocu koja se rasprsla u stotinu sitnih komadića. Preplašen, Mršavko je brže— bolje čučnuo i prosto nestao.

Onda je Valanos okrenuo cev prema čoveku iz Džordžije. Bio je strahovito precizan, a hici su zadobovali po stolu i raspršili karte kao jato ptica. Nekoliko iveraka zasulo je Holidejeve revere...

Bez obzira na to, Dok je ostao sasvim miran.

Onda se začulo tiho klik što je značilo da je levi lovčev kolt bio ispražnjen.

— Rekao sam da hoću praznu krčmu — dobacio je, sa interesovanjem posmatrajući čoveka koga nisu uspeli da uznemire ni revolverski hici pred nosom.

Kratko je uzdahnio i gurnuo Paela od sebe.

— Nađi neku stolicu i sedi! — dobacio je Paelu i, držeći ruku na dršci jednog kolta, spremno napunio doboš drugog. Pritom je pomno posmatrao kockara, naslućujući u sebi čudovišan nespokoj.

Dok je pogledao u pale karte i lagano skinuo ostatak sa stola.

— Žao ti je karata? — narugao se Valanos. — Trebalo je na vreme da odeš, kicošu!

— Karte nisu bile loše — kazao je Holidej, podigao kapke i odmerio lovca ledenim pogledom svojih sivo plavih očiju.

— Šta mogu karte da kažu?

— Kažu da si na lošem putu...

Valanos je nepomično stajao. Zaista čudno... U svakoj drugoj prilici sravnio bi sa zemljom ovakvog drznika. A sada je prvi put oklevao.

U stvari, prvi put u životu imao je na dohvat ruke ogromnu sumu novca, sumu koja mu je bar za neko vreme omogućavala udoban i lagodan život. To je značilo da bi sebi mogao da priušti mnoge stvari o kojima je samo sanjao. I to ga je nateralo da se sabere... Nije smeo uzalud da se zaleće niti da dopusti da mu ovako divna šansa promakne.

— Volim hrabre — kazao je gledajući u Doka. — Ponekad im čak i oprostim, ako zasluže — dodao je i zadovoljno se iscerio. — Vidiš, ovaj вреди pet hiljada, a doneo mi je duplo od toga.

Zatim je ponovo odmerio Holideja.

– Šta me sprečava da ti probušim kožu? – upitao je.

– Možda nisi siguran da to umeš?

– Volim da sedim sam. Zato počni da pakuješ čizme.

Džimi Pael i nehotice uzdrhta. Sada više nije mogao da se kladi u svoju sreću. Naime, video je koliko je čovek u tamnom brz, ali ovaj đavo u ljudskom obliku... Činilo mu se da je on mogao još brže.

– Ima jedna sitnica – dobacio je Dok mirno. – Novac koji je bio kod njega i koji si uzeo... moraćeš da vratiš.

– Zaista? – podrugljivo će Valanos. – I šta još?

– Da pokupiš ove karte koje si razbacao. I to jednu po jednu.

– To je sve?

– Za početak – klimnu glavom Dok.

– Odmah da ti kažem da si čaknut – procedio je lovac kroz stisnute zube sevajući očima. – Istina je da si zabavan, ali moje vreme za zabavljanje je isteklo.

– Tvoje vreme je zaista isteklo – potvrdio je Džordžijanac.

Čuvši to, Meksikanac se trže, a oči mu se ispuniše nadom.

– Uzeo mi je sve... – odjednom mu je izletelo. – Baš sve...

– Nisam ti dao znak da govoriš! – povika Valanos okrećući se. – Tvoja tačka dolazi tek u Alpini! – dobacio je i nogom gurnuo stolicu. Bio je besan, ali nije dozvoljavao da taj bes eksplodira. Jer, prvi put je naišao na

nekoga ko nije zadrhtao pred njegovim imenom i koltovima.

Ponovo je zavladala tišina. Pael je mirno sedeo uvezan lasom, a Mršavko se nije pojavljivao. Prethodno je povadio sve vrednije flaše sa police i sakrio se. Imao je dosta iskustva u tim stvarima i s obzirom da stranac u tamnom nije hteo da ode, znao je da će biti gužve.

Za to vreme Valanos je razmišljao. Pretpostavljao je da stranac ima oružje i da može da ga upotrebi. Zato ga je trebalo izazvati da ustane ili jednostavno likvidirati. I šta ga je sprečavalo u tome? Sterling Siti je bio pustinja sa smešnim i plašljivim šerifom kome je bilo dovoljno zapretiti.

Da, da, to je najjednostavnije, zaključio je.

Izvadio je zamotuljak sa novcem i stavio ga na ivicu stola.

– Ovo te interesuje? – upitao je kockara.

Džordžijanac izvadi cigaru.

– To je pozajmica – kazao je.

Brzoruki nabra obrve.

– Tvoja pozajmica? Njemu? – dodao je i pokazao prema Paelu. – Ovom pasjem meksikanskom sinu? Zašto?

– Tako sam hteo.

– U redu. Ipak ću ga zadržati zajedno sa dužnikom – nasmejao se i vratio novac u džep.

Holidej se lagano podigao.

Lovac na ucenjene je prvo ugledao kolt. I to kakav kolt!

Teški linkoln 45, daleko jači i neporedivo smrtonosniji od njegovog. Bilo je to neprijatno iznenađenje koje je, iskreno rečeno, najmanje očekivao.

Sada je čovek u crnom još više dobio na značaju. Postao je nekako viši, smireniji, opasniji...

– Ko si ti? – upitao je zabrinuto.

Spolja se oglasio kojot.

* * *

Indijansko pero na Tejlorovom šeširu štrčalo je u salunu kao koplje. Sa leve i desne strane opkoljavali su ga šeširi Henrija Drejka, Tomija Lardža, Mortona Džulsa, Tima Rolinga i Džozefa Kolinsa.

Šest okorelih tragača i lovaca na učenjene, šestorica bivših izviđača, traperi, vojnika i revolveraša okupili su se da se dogovore šta bi u ovoj situaciji mogli da preduzmu.

Morton Džuls bio je najstariji i najiskusniji. Za razliku od ostalih on je održavao dobre veze sa zakonom. Umeo je da se približi gotovo svakom šerifu, a da ne izazove prezir. Bio je odmeren, govorio je mirno i razložno i nikada nije dovodio sebe u glupe situacije. Što je najvažnije, čuvarima zakona je često davao procenat od ostvarene zarade tako da su svi bili zadovoljni. Osim toga, često je pomagao ostale besposlene i neraspoložene lovce kojima su poternice za dlaku izmicale ispred

nosa, puno puta im plaćao ručak i pozivao ih u zajednički lov kako bi podelili nagradu.

Naravno, čak je i čudna sorta lovaca na ucene umela da ceni i poštuje takve osobine Džulsa Mortona. Pored toga, on je i izgledao drugačije od svih – bio je uredno ošišan i izbrijan, obučen u čistu odeću.

Međutim, kada je gonio begunca i nalazio se negde u divljini, Džuls bi postajao sasvim drugačiji. Uskakao je u komotno odelo, opasivao se koltom i uzimao vinčesterku kao i zalihe hrane za najmanje tri dana.

Sada su svi sedeli u salunu, za stolom krcatim praznim čašama.

Debeli Tim Roling lupi šakom o sto tako da je staklo zazvečalo.

– Kada je tako – kazao je promuklim glasom – onda je tako! Još noćas ga moramo naći!

– U redu je – javio se Džuls. – Ne moraš lupati, drugar. Nismo sami.

Roling se umirio i pogledao oko sebe.

Tomi i sin jedna od vodećih krčmi u Grejt Kempu, pripadala je Tomiju Glenoru koji je vredno radio zajedno sa svojim tridesetogodišnjim sinom Majkom. Otac je uglavnom stajao za šankom, a sin je pomagao i nosio piće ako je lokal bio pun. Pored njih, tu je bilo šest – sedam slobodnih devojaka čiji je zadatak bio da gostima viski učine lepšim. Naravno, one su to svesrdno činile, naročito se angažujući oko onih mušterija sa

džepovima punim dolara. A takvih je uvek bilo, jer je Grejt Kemp bio živ grad, bar nekoliko puta veći od Sterling Sitija. Zato su lovci na ucene tu često svraćali, jer su uvek mogli čuti nešto novo ili, pak, nabasati na neko lice sa poternice.

Razgovor lovaca za stolom se nastavljao.

– Evo, samo da saberemo... – rekao je Džozef Kolins sa vunenom kapom natučenom na glavu i velikim vunanim džemperom koji je skrivao opasač i donekle dršku kolta. – Prvo Maning... Ubijen je u blizini Džordžtauna dok je hvatao za gušu Teofila Gena. Ljudi su pričali da je izrešetan nasred ulice i da je Morgan projahao pored njega kao oluja. Zatim... – nastavio je podižući prst – setimo se Rajlija Vesta. Morgan ga je sredio početkom avgusta dok je naplaćivao novac od šerifa u Smajlvilu. To je, dakle, drugi. Zatim...

– Klif Enken – umešao se debeli Roling – ucmekan je ovde, u Kempu. Pa sada Džed koga je konj doneo i koga smo sklonili kod grobara do jutra.

– A svi su izgledi da je nadrljao i Net Bun – dodade Morton Džuls ozbiljnim glasom. – I sada se s pravom pitamo: Ko je od nas sledeći?

Svi se zbunjeno zgledaše.

– Kada se razdvojimo i pođemo svojim poslom, on će se pojaviti – naglasio je Džuls. – Biće nas opet jedan manje.

– Ali, ima tu nešto čudno – dobacio je Drejk. – Mene i Lardža je poštedeo čim je saznao da se ovuda mota Rik Valanos. Zašto?

– Zato što je od njega, od tog prokletog Brzorukog sve i počelo. Otada nas Morgan ubija redom, jednog po jednog. Ne bira! Ali, sada je nabasao na Valanosa i za tren promenio ponašanje. Njega hoće!

– Pa, šta nas se to tiče? – upitao je Kolins.

Džuls ga sažaljivo odmeri.

– Rika ne može niko ucmekati – rekao je odlučno. – Kada to uvidi, Kodi Morgan će se vratiti po tebe ili po mene, svejedno.

– Šta ćemo onda? – smrknu se Drejk.

– U svakom slučaju, Morgana treba pronaći – konstatova Džuls odlučno. – I to ne radi Valanosa već radi nas. Nikada nećemo biti mirni dok je on živ.

Roling ponovo tresnu šakom o sto.

– Ulovićemo ga! Treba ga uhvatiti što pre.

– A kako to da učinimo? – obrecnu se Džuls koji nije trpeo lakomislene izjave. – Da uzmemo bocu sa viski-jem pod mišku i on padne na leđa od straha?

Tejlor podiže ruke pokazujući na ljude koji se počeli da se okreću i zainteresovano ih posmatraju zbog galame.

– Ja mislim da su Valanos i Morgan blizu Sterlinga – rekao je mirnim gla-

som. – Sada je prilika da ih šćepamo obojicu! Idemo li?

Svi klimnuše glavama, osim Lardža koji je grozničavim pogledom odme-
ravao oskudno obučene devojke u
salunu.

Ipak, zavladała je tišina, jer u prvi
mah niko nije želeo da se ističe. Ovaj
predlog je bio dobar, samo... niko se
nije nadao da će sve biti tako brzo.
Naime, jedno je bilo pričati u sigur-
nosti saluna, a drugo odmah preći na
stvar i krenuti u opasnu avanturu.

Iskusni Džuls je shvatio o čemu se
radi. Ipak, nije im dao da predahnu.

– Još jednu turu, momče – pozvao je
kelnera koji je baš tada prolazio po-
red njih. Znao je da će viski itekako
pomoći lovcima da se odluče. – Ko
zna kada ćemo se sledeći put ovako
okupiti... Možda će nas tada biti tro-
jica? Ili samo dvojica?

Rekavši to, pogledao je Rolinga.

– Možda tebe neće biti, Time – ka-
zao je. – Ili tebe, Džozefe? Ili bilo
koga od vas? Svakome se može desi-
ti za završi vrlo skoro sa drvenim kr-
stom iznad glave... Ili će nas lešinari
čerečiti ispod Mauntin Golda?

Džuls bučno stavi revolver za sto.

– Ko ide, neka stavi kolt ovde – re-
kao je muklo.

Za trenutak je zavladała tišina. Ali,
onoga trenutka kada su čaše sa vi-
skijem stavljene na sto, još pet kol-
tova je poletelo iz opasača!

Džuls se osmehnu.

– Onda živeli! – podigao je čašu. –
Živeli... za smrt Kojota Morgana!

Zveket čaša, viski ispijen do dna, u
jednom dahu.

Morton Džuls je stavio dve novčani-
ce za sto, a onda vratio kolt za pojas i
prvi napustio zadimljenu prostoriju.

Malo kasnije, šestorica konjanika
napustili su svetla Grejt Kempa, oba-
vijeni ćutanjem. Jahali su jedan uz
drugog, rešeni da ih niko ne razdvoji.
Naravno, svaki od njih bi se prepao
i od same pomisli da se nađe oči u
oči sa Kojotom Morganom. Ali ovako
udruženi, imali su šanse da ga uni-
šte. Jednom zauvek!

Čitavih pola sata galopirali su pre-
ma jugu. Jurili su kroz ravnicu oba-
sjanu mesečinom, obraslu žbunovi-
ma tamariske i niskim, razgranatim
drvećem. Zatim su se pred njima
isprečili brežuljci i borovi.

Henri Drejk se osvrnuo.

– Proklet bio! – uzviknuo je i zate-
gao uzde.

Džuls se prenuo i dograbio kolt po-
što je u trenu pomislio da se radi o
protivniku na koga su krenuli.

– Šta je? – upitao je osvrći se.

– Lardž... – procedio je Drejk. – Po-
begao je!

– Pobegao?

– Vratio se, ako je to nešto druga-
čije – rešao je snagator. – Jahao je
poslednji i jednostavno zastao...

Džuls je razmišljao.

– Zašto se vratio? – pitao je.

– Zbog neke suknje – odvratio je Drejk. – Idem da ga naučim pameti i dovučem vezanog na lasu...

– Ostavi – prekinuo ga je Džuls. – Dosta nas je petorica. O Lardžu ćemo kasnije. Idemo!

Morton Džuls nije dao ljudima da se priberu. Da su nastavili priču o tome, društvo bi možda počelo i da se osipa. A njemu je mnogo više stalo da ostatak života provede bez bojazni od zavijanja kojota koji najavljuje smrt jednog od lovaca na ucene!

– Ako još nekome padne na pamet nešto slično – zareža Drejk – ubiću ga! – dodao je i, da bi to i potkrepio, propustio sve ispred njega kako bi bio poslednji.

Džuls je i dalje grabio napred, ali sada mnogo opreznije. Jer, približavali su se Sterling Sitiju. Posle nekoliko trenutaka svi su, kao po komandi, izvukli puške iz futrola i stavili ih pred sebe. Pored toga, znatno su usporili, svesni da više ne mogu da jure pošto su zalazili u tamnije predele gde je mesečina retko ili nikako prodirala.

Tu je svaka iole oštrija stena ličila na njušku prokletog kojota...

* * *

Zavijanje kojota uskratilo je Valanosu odgovor koji je tražio.

U magnovenju, dok je između njega i Doka postojala još ona tanana linija

koja ih vezuje na neki čudan, specifičan način, a to je linija života.

I baš tada se oglasio kojot Kodija Morgana.

Lice Brzorukog se zateglo.

Holidej je stajao u čeka: mirno, nedokučivog pogleda, nehajno oslo-njen na desnu nogu, uzdignutog levog ramena.

– Kojot Morgan! – iznenada je zakreštao Greg Hejs ispod stola. – On dolazi! Vas traži, gospodine! Vas, traži!

Valanos je izgledao đavolski napet, ali nepokretan.

Činilo se da uopšte ne čuje starčevo kretanje.

– Što ga ne dočekate napolju? – predlagao je Hejs mlatarajući rukama po krajevima čaršava. – Jedan ili dvojica manje, mene se to ne tiče. Ubijajte se dalje odavde.

– Ne krešti! – najzad je odvratio Brzoruki. – Svi ćete doći na red – dodao je – svi vi ovde!

Rik Valanos nije bio plašljiv čovek, ali i do njega su doprle neverovatne priče o čoveku kome hitac ne može ništa. Bio je to isti čovek kome je ubio brata i sada je tragao za njim, likvidirajući usput svakog lovca na ucene.

Da li je ova noć bila kraj Kodi Morgana?

– Ovom što dolazi olakšaću put u pakao – kazao je samouvereno. – Neka se pridruži svom bratu.

– Taj se neće uplašiti – dobacio je Džordžijanac.

– Svejedno – odbrusio je Valanos. – A ti... zašto ne kreneš?

– Ja stojim!

– To vidim. Ali počni da izlaziš dok sam dobre volje.

– To govoriš već deset minuta. Zašto ne skратиš priču?

Lovac shvati da postaje obazriv što mu se nikada ranije nije dešavalo. Ovoga puta instinkt ga je opomenuo. Naime, bilo mu je savršeno jasno da stranac u tamnom odelu i beloј košulji nije samo kicoš.

Za to vreme, uvezani Džimi Pael mirno je sedeo za stolom, sve uvereniji da za njega postoji stvarna nada. Izgleda da ga je Dok Holidej posredno spasavao braneći se od Valanoso-ve uobraženosti i osionosti.

Još jednom se začuo kojotov urlik...

Iznenada je neko gurnuo laktom spoljna vrata i ona su kratko zaškripala.

Napregnuti lovac na ucenjene odskočio je u stranu i potegao.

Posmatrajući ovu reakciju, Holidej je morao da prizna da je čovek pakleno brz! Izuzetno!

Jer, cevi koltova kalibra 45 munjevito su se okrenule prema ulazu i za tren i izbacile iz sebe tovar vrelog olova. Hicu su ispunili krčmu kao grmljavina pošto je Rik Valanos bio ubeđen da unutra upada njegov najveći neprijatelj, Kodi Morgan!

Živci su popustili, prsnuo je oklop ravnodušnosti pa je, uplašen za svoj život, Brzoruki pucao, pucao i pucao...

Tek kada su mu oba bubnja ostala prazna zavladała je tišina. Barutni dim je počeo polako da se razilazi, a jedno telo se s treskom stropoštalo na pod. Sada se dim potpuno razišao i svi su mogli dobro da vide izrešeta-
no telo šerifa Sterling Sitija!

– Nebesa! – zakreštao je ispod stola Greg Hejs, posmatrajući šerifovo okrvavljeno čelo. – Pa on... on je ubio Barnija!

Zavladala je tišina, a Mršavko se iza šanka prekrstio nekoliko puta. Tajac je bio tako težak, opipljiv i pritiskao sve poput stene. Iznenadna smrt nedužnog šerifa nije uznemirila jedino Valanosa.

– Budala... – promrmljao je „Brzoruki“. – Glupa budala!

– Nije veća od tebe – dobaci Holidej ledenim glasom.

Valanos se prenuo. Podigao je oči sa šerifovog leša i sledio se.

Džordžijančeva desna šaka počivala je na dršci revolvera ukrašenoj slonovačom.

Naime, opasni lovac na ucene je tek tada postao svestan da je namagarčio samog sebe. Ispucao je oba doboša i Holideju dao mogućnost da ga drži u šahu.

– Time se služiš? – upitao je mirno. Hejs promoli glavu ispod stola.

– Ovaj ubi šerifa, videste li? Šta onda da čekamo? Treba ga svezati i poslati saveznom maršalu! – dodao je, izvukao se ispod stola i odbauljao do nesrećnog Mičela. Nekoliko trenutaka je klečao nad njim i vrteo glavom.

– E, moj Barni – mrmljao je – umesto da po običaju čuvaš krevet, ti si baš sada našao da se muvaš napolju! Kuda si krenuo, čoveče? I šta te je nateralo na ovako nešto? Biće da je u pitanju sudbina.

Valanos se ironično osmehnuo i prišao šanku. Napolju se ponovo začulo zavijanje kojota.

Lovac pogleda svoje prazne koltove i ubaci ih u futrole.

– Ja ću da izađem – rekao je, povukavši laso sa vezanim Paelom.

Stari Hejs se trže i okrete prema Doku.

– Ne daj mu da to uradi! – povikao je. – Pa ubio je čuvara zakona!

Ali, Brzoruki je dobro procenio s kim ima posla.

– Idem – ponovio je pruživši korak. – Pretpostavljam da ti ne pucaš u nenaoružane, zar ne?

Holidej je još uvek ćutao.

– On izaziva – dobacio je Hejs. – Kao da nikada nije ubio nenaoružanog čoveka! Ja...

Valanos je malo jače povukao Džimija Pauela, a onda izvadio zamotuljak sa novcem i bacio ga na sto.

– Ovo ionako nije moje – rekao je.

– Napolju će te sačekati Kodi Morgan – dobacio je Hejs.

– To mi je šansa – odvrati lovac podrugljivo. – Evo, ostaću ovde, ako dopustiš da napunim koltove. Tada ćemo biti jednaki. Dakle?

Holidej je klimnuo glavom i skinuo šaku sa drške linkolna.

– Ali... ubio je šerifa! – pobunio se Hejs.

– Ja nisam predstavnik zakona – dobaci Dok. – Međutim, ovaj mi ide na živce – dodao je pokazujući prema lovcu. – To je jedini razlog.

– Lepo rečeno – dobacio je Valanos puneći kolt. – U dobra stara vremena bilo je sličnih džentlmena. Samo... nisu stigli dugo da požive.

– Neću ni ja, zar ne? – upitao je Dok mirno.

– Naravno da nećeš! – odvratio je Valanos, za tren prineo koltove usnama, a onda ih pažljivo stavio u futrole.

Sada je već izgledao bolje i sigurnije.

– Znaš šta, dendi – dobacio je Holideju. – Kada se sledeći put oglasi onaj smrdljivi kojot, potegnucemo! Ne pre – dodao je sa smeškom, siguran u sebe i svoje brze ruke.

Sa druge strane, Džordžijanac je shvatio da ovoga puta neće biti lako ciljati protivniku u šake ili ramena. Naime, Brzoruki je imao dva kolta i znao je da neće pasti dok ih oba ne upotrebi.

I još nešto: bio je neverovatno brz i precizan.

Videvši kako se situacija razvija, Greg Hejs začuta. Više nije imao šta da doda nego se lagano vratio pod sto, postrance od Holideja.

Što se krčmara tiče, on je ponovo nestao iza šanka.

Sada se kojot oglasio sasvim blizu krčme. Prvi ton njegovog urlika tek što je poremetio tišinu i ... revolveri su zaplamteli!

Raširenih nogu i neprijatno se cereći, Rik Valanos je izvukao svoj kolt i zasuo Holideja olovom.

Čovek iz Džordžije je pao i u prvi mah se moglo pomisliti da su ga pogodili lovčevi hici. Ali njegov pad, bolje reći pokret bacanja ka podu bio je instinktivan potez, jer Valanosova brzina nije dopustila da se svest i telo usklade. Naime, kada se revolveraš mašio pištolja, Holidejev instinkt je dao upozoravajući signal tako da je u trenutku prvog hica, slavni strelac već padao potežući svoj linkoln.

Kada mu je rame dodirnulo pod, narandžasti plamenovi su uz zaglušujući tresak probili zavesu barutnog dima i pogodili cilj.

Brzoruki se više nije cerio. Stajao je uspravno, malo nagnut napred, a na licu je prvi put nestalo onog nadmoćnog, pomalo zlog izraza. U jednom trenu opasno se zaljuljao, a na bluzi sa resama iznikli su veliki krvavi pečati.

Sada je i on shvatio da je to kraj i da u ovoj prljavoj krčmi u Sterling Sitiju završava svoj životni put. Bolno se osmehnuo. U tom osmehu bilo je pomalo i neverice, zaprepašćenja i ljutnje na životnu sreću koja ga je ovako neočekivano izdala.

Džordžijanac je vratio kolt u futrolu.

Još jedan mrtvac u ovoj noći, u ovom malom mestu i ovoj ružnoj, sumornoj krčmi. Da li je to zbog toga što se on obreo tu ili bi se sve dogodilo i bez njega?

Možda da, a možda i ne, zaključi.

U svakom slučaju, Rik Valanos bi ostao živ i sačekao Kodija Morgana da mu presudi.

Dok se tek sada priseti da drži nezapaljenu cigaru u zubima. Kresnuo je palidrvce i žudno povukao dim.

Greg Hejs se još malo zadržao ispod stola želeći da se uveri da je minula svaka opasnost.

Rik Valanos je najzad pao na pod. Ali, poslednjim atomima snage uspeo je da podigne glavu i vidi kockareva leđa...

Usta umrljana krvlju razvukla su se u smešak. Kolt mu je bio ispod stomaka pa je lagano zavukao ruku i izvukao ga napolje. Podigao ga je i uperio na Holideja, koji nije ništa slutio.

Zgranut iznenadnim obrtom, stari Hejs nije ni uspeo da ga upozori.

Valanosov prst je polako legao na oroz i ... bio je već pri kraju kada je odjeknuo hitac. Samo jedan jedini.

Ali nije pao Dok Holidej, već je klonula glava Rika Valanosa. Naime, lovac na ucenjene bio je pogođen tačno u slepoočnicu.

Džordžijanac se okrenuo sa izvučenim koltom i na vratima ugledao Kodija Morgana!

* * *

Dok su petorica lovaca na ucene jahali prema Sterling Sitiju, šesti član, Tomi Lardž, vratio se u Grejt Kemp. Njega su više privlačile devojke u salunu Tomi i sin nego srljanje pod nišan Kodija Morgana. Možda je sve to zvučalo kao bekstvo, ali o tome je rešio da razmišlja kasnije...

Jer, sa tog đavolskog putovanja u Sterling možda se polovina neće ni vratiti. I zašto bi on morao da bude u toj polovini?

Duga, masna kosa Tomija Lardža lepila se za oznojane obraze i zavlačila među usne. Nemilosrdno je gonio konja prema svetlima Grejt Kempa. Jer, pomisao na zavodljive ženske osmehe, mnogoznačne poglede i upadljive haljine sa dekolteima dovodila ga je do ludila. Dovraga i Kojot Morgan i prokleta poternica! Samo da mu se jedna nađe u zagrljaju!

Onda se setio da je bez ijednog centa...

Za trenutak se obeshrabrio, ali to je trajalo veoma kratko. Imao je veru u sebe i pretpostavio da će nešto smisliti.

– Ludaci – progundao je okrenuvši se na sever odakle je dolazio. – Love aveti... Neka ih, neka propadnu. Drejk je sigurno ljut, ali... baš me briga!

Natukao je šešir na čelo i ujahao u ulicu. Neprestano je razmišljao kako bi mogao da nabavi novac i onda se setio zalagaonice. Jedino što je imao da založi bio je kolt. Ali, na njegovu nesreću, zalagaonica Dorela Paka bila je zatvorena.

Ljutito je zagrizao usne, jer su mu pare bile potrebne odmah.

Ispred saluna Tomi i sin jedva je našao mesta za konja. Izgledalo je da unutra ima dva puta više gostiju nego kada su ga nedavno napustili.

Pošto je sjahao, za trenutak je zastao i oklevao.

– Nema dolara, nema zabave – dobacio je sa strane jedan podrugljiv, poznati glas.

Lardž je ustuknuo. U polusenci je ugledao jednu priliku, delimično obasjanu svetlošću koja je dopirala kroz mutna prozorska stakla.

– Ti to meni? – osorno je upitao.

– Tebi, budalo!

Lardž spusti šaku na opasač. No, nešto ga je opomenulo da ne žuri. Čekaj, zar to nije...? Taj šešir, pončo preko ramena, mršavo i uzano lice kao u Apača...

– Sid Kortni? – dobaci Lardž osmehnuvši se. – Ti si, zar ne? Odakle te doneo vetar, prijatelju? Gde si bio?

Prvi si napustio Sterling, ali nisi našao Pauela, zar ne?

– Nisam – odvrati ovaj kratko izlazeći na svetlo. – Gledao sam kako da umaknem Morganu.

– Naleteo si na njega? Gde?

– Ovde negde!

Ovaj se nikada nije nasmejao, pomisli Lardž posmatrajući Kortnija. No, dobro, zaključio je, i to je neko društvo. Bolje je nego da bude sam.

– Švorc? – upitao je Kortni.

– Naravno! A ti?

– Imam nešto sitniša. I plan!

– Može li tim sitnišem da se kupi piće?

– Samo dva.

– Onda me pozovi, a?

Kortni napravi pokret rukom i Lardž krenu za njim. Nisu bili upadljivi, tako da na njih niko i nije obratio pažnju.

Lardžu se činilo da su devojke sada još lepše i zavodljivije. Zurio je u njih otvorenih usta i pomerio se kada ga je Kortni gurnuo i povukao prema kraju šanka. Gužva je bila velika i mesta nije bilo ni za lek.

Lardž je i dalje zurio u devojke. Neke su stajale i smešile se iznad igrača pokera, a druge su sedele u krilu pijanim i darežljivim gostima. Zadržtrao je pri pomisli da su cure tako blizu, a da nijedna nije kod njega.

Kortni je ispratio njegov pogled i dobacio:

– Batali, drugar! Imam plan!

– I ja – iskezio se ovaj. – Da dograbim jednu...

– A kako?

Lovac je za tren pogledao u svoje zgrčene prste i odahnuo.

– Ako taj plan ima veze sa lovom, u redu. Ali, brzo! Pričaj šta imaš pošto sam suviše nestrpljiv!

Kortni podiže ruku i da znak barmenu. Nisu dugo čekali i dve čaše su za tren doklizale do njih.

– Znaš da Pauela juri Valanos – rekao je. – To je mrka kapa za nas ostale. Tu će se umešati i Morgan.

– Pređi na stvar.

– Kao što vidiš, nema drugih poternica, nema dolara, a od vazduha se ne živi.

– Da, da, znam – ljutnu se Lardž. – To mi je i majka govorila kada sam bio mali. Nego, ako je tvoj plan da ovde držiš propovedi, onda nisi ni trebao da me zoveš.

– Čekaj.. Hteo sam da kažem da treba izazvati malu gužvu. Vidiš onaj sto za kojim se kockaju?

– Naravno.

– Vidiš tipa sa debelom cigarom? Ima nabijen novčanik, sve sami zelembaći.

Lardž dobro osmotri debeljka. Osim nesimpatičnoig lica sve je na njemu bilo prvoklasno i veoma skupo. Ode lo skrojeno po meri, svilena kravata sa srebrnom iglom, nov cilindar sa ovalnom krunom.

– Ko je taj?

Kortni slegnu ramenima.

– Nemam pojma.

Iznad elegantnog debeljka šepurila se dama raskošnih grudi i čarobnog osmeha. Bacala je pogled prema kartama, a onda se povremeno naslanjala na njegovo rame. S druge strane, kada god bi dobio pozamašnu svotu, čovek je odvajao novčanicu u njen dekolte.

Bila je to cura po Lardžovom ukusu.

– U čemu je plan? – upitao je. – Da ga ubijemo?

Kortni se namršti.

– Ja sam lovac na ucenjene i nemam nameru da me neko sutra stavi na poternicu. Treba samo da izazoveš gužvu.

– Kakvu?

– Bilo kakvu... Izazovi tipa na neki način samo da ustane. Posle će doći do koškanja i možda do tuče. Onda ću ja ugasiť svetlo i... on će ostati bez novčanika.

– To znači da ćemo morati odmah da kidamo... – procedio je Lardž nevoljno. – A meni se baš ostaje.

Kortni ispi čašu u jednom dahu.

– Odluči se, dragi moj – kazao je, spustio sitniš na šank i gurnuo ga prema vlasniku saluna. Barmen je vešto zgrabio novac, ništa ne brojeći.

Lardž uzdahnu.

– Dobro... de, izgleda da ću pristati. Ali više zbog one cure nego, da znaš!

– Dogovoreno! Biću u blizini...

Tomi Lardž popravi opasač, malo zagladi kosu i laganim korakom

pride grupi kibicera koja je stajala oko stola.

Što se tiče Kortnija, on se prikrao s druge strane i nekako uspeo da se probije do lepe devojke punačkih usana. Prvo je duboko udahnuo njen parfem i odmerio savršenu figuru punih oblina, zadržavajući oči na toj beloj nežnoj koži koja je, kako je pomislio, bila tako nežna...

Nekoliko trenutaka je zadivljeno posmatrao, a onda nevoljno skrenuo pogled. Partneri elegantnog debeljka bili su obični građani, oni malo imućniji koji su sebi mogli dozvoliti po nekoliko partija nedeljno. Pošto je zaključio da nijedan od njih ne predstavlja potencijalnu opasnost, Lardž se okrete prema devojci i kucnu je po ramenu.

– Znači, tu si se ugnjezdila? – dobio joj je tobož ljutito.

Okrenula se i tako ga pogledala prekrasnim zelenim očima da je sav pretrnuo. Skoro da je u trenu požalio što joj se obraća tako grubo, ali drugi način nije mogao da smisli.

– Kome ti to? – upitala ga je oštro.

– Tebi! Zašto nisi došla u sobu?

– Gubi se! – odbrusi cura ljutito. – Ovo nije štala. Pogrešio si – dodala je, a onda se prkosno okrenula.

Međutim, Lardž nije odustajao. Znao je da im ništa ne preostaje nego da sprovedu plan u delo. Zato je uhvatio devojku za mišicu i grubo je odgurao do stola.

– Ništarijo! – dobacio je pokušavajući da izgleda besan. – Našla si bolju slamaricu od moje, ha? Valjao sam ti dok se nije pojavio ovaj naduvenko i mahnuo ti krupnom novčanicom ispred nosa?

Devojčine oči se ispuníše strahom. Gledala je ljutitog čoveka sa revolverom o pojasu ne znajući šta da uzvрати.

– Govori, zašto si me prešla? – vikao je Lardž.

– Ali, ja...

On je žestoko prodrmao.

Čovek sa cilindrom se podiže, sav crven u licu.

– Šta to znači? – upitao je učtivo. – Šta hoćete?

– A šta se to tebe tiče?

Debeljko se okrete prema devojci.

– Ko ti je to? – upitao je.

– Ko? Niko... – odvrátila je očajnički. – Prvi put ga vidim u životu! Sigurno je pijan i ...

– Samo jedna čašica – prekinuo je Lardž. – Naravno, sada me ne poznaje pošto nemam takvo odelo – odvratio je udarivši čoveka po reveru. – Ne upotrebljavam svako veče skupe sapune i zato...

– Pusti me, napasniče! – povika devojka pokušavajući da se oslobodi, jer ju je on sve više privlačio.

– Pustite je – ponovio je debeljko.

Lardž pogleda ispod oka primetivši da vlasnik saluna napušta šank, verovatno u nameri da interveniše. Znao je da to nije dobro i da mora re-

agovati što brže može. Zato je snažno stegnuo devojčinu mišicu i ona vrisnu. To je bilo dovoljno da se debeljko stavi u njenu zaštitu. Namršten, uhvatio je Lardža za ruku, ne bi li je odvojio od cure.

– Kakva je to način? – povikao je.

Lovac je iznenada pustio devojku, zamahnuo rukom i udario debeljka u bradu. On posrnu i pade na sto, rušeći karte, novac i stolice.

– Čekajte, to nema smisla ...! – viknu neko, spreman da stane između njih.

Kao poručeno, pomislio je Lardž i namerno raspalio sledećeg. U istom trenutku, Sid Kortni je izvukao kolt ispod ponča i opalio u svetiljku: rasprsnula se prvo jedna, a zatim druga, treća i ... nastala je opšta pometnja.

Tomi Lardž je uočio siluetu devojke koja je pokušavala da se izvuče iz gužve. Hitro se probio do nje i nemilosrdno je udario u potiljak. Ona je pala, što je i želeo, spremno je dočekavši na ruke. Zatim je prebacio telo preko ramena i prokrčio put do izlaza. Usput je ispalio još dva hica prema vlasniku koji se spremao da pripali druge svetiljke i požurio napolje.

Hitro je prešao preko trema i neka-ko uspeo da se popne u sedlo. Ako se Kortni ne izmigolji dok izbroji do deset, neće ga više čekati. Dodavola i novac kada je izneo nešto što mu je bilo mnogo potrebnije i draže.

Međutim, Lardž nije ni stigao do pet, a lovac obavijen pončom izleteo je iz krčme. Sa stepenica se bacio pravo u sedlo i gotovo oborio konja.

Obojica su poterali životinje što su brže mogli i uputili se prema Snejk Kriku. Pola časa kasnije, shvatili su da će Lardžov konj pasti od umora. Nosio je dvostruki teret, a pre toga je prešao dobrih dvadesetak milja.

Bez obzira na to, njegov jahač se domogao potoka i ne stajući krenuo uzvodno. Kortni ga je ćutke pratio. Ionako slabo govornik, lovac sa licem Apača bio je još ćutljiviji, ljut zbog toga što je glupi Lardž sa sobom poveo i salunsku devojkicu!

Bio je to neopisivi teret za bekstvo koji ih je mogao dosta koštati.

Najzad su zašli u kamenjar. Lardž je sigurno imao neki plan pošto se kretao kao da je na poznatim stazama. Što se tiče tragova, oni su se na stenju brzo gubili. Ostajalo je nešto sa mokrih kopita, ali se to veoma brzo sušilo.

Sid Kortni se često osvrtao i osluškivao, ali nije bilo nikakvih sumnjivih zvukova. Noć je poodmakla i svuda okolo je carovala tišina. Kratko je uzdahnuo stiskajući podebeo novčanik. Plen mora da je bogat, pomislio je. Sigurno je bogatiji od mnogih nagrada za ucenjene zbog kojih se toliko namučio. Jedini

problem će biti što neko vreme neće moći da svraćaju u Grejt Kemp.

Osim toga, Sid Kortni nije ni slutio da mu je ovo poslednje putovanje.

Uskoro su ušli u tamnu senku velike stene koja se nadnosila nad prolaz i gotovo se sastavljala sa onom drugom.

Lardž zaustavi svoje kljuse.

– Bio si ovde? – upitao ga je Kortni.

– Dva puta – odvrati on i sjaha.

Povelili su zatim konje strmom padinom, prvo prema omanjem otvoru skrivenom iza bodljikavog granja i kaktusa. Bila je to niska pećina, zaklonjena od pogleda odozgo.

Konje su ostavili ispred pećine i sjahali. Lardž je polako skinuo devojkicu sa konja, prebacio je preko ramena i uneo unutra.

– Nećeš je valjda nositi dalje? – iznenadi se Kortni.

– Videću – odvrati Lardž zagonetno. – Prvo ćemo upaliti vatru.

– Vatru?

– Hoću da je bolje osmotrim.

– Pa ti si zaista lud!

On pažljivo spusti curu na zemlju i obrisa usta rukavom. Prostor oko njih obasjavala je mesečina, a dalje... Dalje se prostirala prohladna i neispitana tama.

Uzdahnuvši, Kortni sakupi nekoliko grančica i zapali ih.

– Da vidim šta si poneo – predložio je Lardž.

Približili su se plamenu. Po neravnim zidovima pećine igrale su nji-

hove senke, ogromne i preteće. Sid Kortni je je razgrnuo svoj pončo i izvadio novčanik.

Nestrpljivo ga je otvorio i brzo odbacio vizit-kartu na ime trgovca Čestera Grejsoma i izvukao iz pregrade svežanj novčanica.

Oba lovca na ucene razrogačiše oči.

Posle kratkog ćutanja, Kortni počeo da broji. Kada je završio, pogledao je u Lardža sa neskrivenim trijumfom.

– Šta sam ti rekao? Dvadeset hiljadarki! – dobacio je oduševljeno.

No, Lardž nije delio njegovo ushićenje.

– To je malo para za nas dvojicu – dobacio je muklo.

– Kako to misliš?

– Tako lepo. Malo je kada podelimo na pola, a dovoljno za jednog.

Kortni se ukoči. Možda je po zvuku Lardžovog glasa shvatio da je bio neoprezan. Podigao je glavu i u ruci svog nazovi prijatelja ugledao kolt.

– Šta to znači? – upitao je lagano, mada je već dobro znao.

– Žao mi je, ali ne mogu da biram.

Kortni nije ni pokušao da ustane.

– Ubićeš me?

– Šta mogu drugo?

– A cura?

– Nju ću povesti u Meksiko. Adios!

Sid Kortni nije mogao da dohvati svoj opasač, jer ga je pokrivao pončo. Odjednom je shvatio da su mu od života ostale samo sekunde.

Kratko je mahnulo rukom i novac se rasuo po vatri!

Tomi Lardž je zaurloao i opalio.

Kortniju je nedostajao delić sekunde da izbegne olovo. Odbacio se unatrag, ali ne dovoljno hitro. Lardž je ispalio četiri hica, a onda nogom odbacio novčanice od kojih su neke već bile zahvaćene plamenom.

Pucnjava je sasvim osvestila devojkicu koja je sa užasom shvatila da pored nje leži mrtav čovek i da je onaj što ju je oteo njegov ubica. Kriknula je glasno i otegnuto, a cela pećina se zaorila od tog krika.

– Umukni ili ću te... – progundao je Lardž i poleteo na nju.

Ako je imao nameru da je udari, iznenada je odustao. Zaustavio ga je njen parfem, a zatim i dodir glatke i nežne kože o kojoj je noćima sanjao. Obuzela ga je čudna, iznenadna vatra i umesto da je zgromi, on ju je nežno pomilovao po kosi.

Devojka se sa užasom odmakla.

– Ne boj se – kazao je drhtavim glasom. – Vidi... sada mogu da te platim... Da budeš moja.

– Odlazi – zajaukala je devojka koja je izgledala zaista strašno. Kosa joj je bila u neredu, haljina poderana na nekoliko mesta, ruž razmazan po licu... Pa ipak, bila je poželjna, strahovito poželjna.

Valjda zato što su bili sami i što je bio svestan da je nadmoćan, Lardž nije mario što je u njoj izazivao gađenje.

– Daću ti pola... – dahtao je osećajući kako ga plavi talas strasti. – Daću ti sve, lepa moja – popravio se. – Hajde, dođi... – dodao je i privukao je sebi, žudno udišući miris parfema koji ga je prosto izluđivao.

Ona je shvatila da nema izbora i da će, ako mu se protivi, proći još gore. Krajičkom oka je spazila kolt za pojasom i u srcu joj se rodila nada.

– Da, da... – prošaputala ga grleći ga. – Sačekaj samo da se namestim...

– Samo požuri ... – rekao je i zažmorio. – I skini tu haljinu.

Tren kasnije ona se odmakla, ali već je imala revolver u rukama.

On se prenu.

– Ha, tigrica, je li? – pokušao je da deluje što je mirnije moguće. – To je još slađe. Daj mi to ovamo, mala!

– Ne prilazi! – uzviknula je očajnički. – Hoću da odem... Ne približavaj mi se...

Njeno odbijanje ga je iznerviralo.

– Ovamo taj kolt, devojko! Inače...

– Stani! – viknula je videvši da kreće ka njoj.

Ali, Lardž je nije slušao.

Devojka je pritisnula obarač. Učinila je to stisnutih očiju, grčevito stežući izlisanu dršku. Pucnji su dobro protresli njenu nežnu šaku. Čula su se dva, a onda je igla udarila u prazno.

Kada je otvorila oči, Lardž je ležao kraj njenih nogu. Bio je mrtav.

Devojka je sa užasom raširila prste i revolver je skliznuo na tlo.

Vatra se već bila ugasila. Ono malo preostalog žara davalo je dovoljno je svetlosti da je mogla da navuče haljinu, preskoči leševe i izađe u noć.

A onda je zastala.

Zar da izađe napolje i ostavi toliki novac? Ko zna na koji način će joj koristiti, pomisli i savladavajući gađenje, vrati se do vatre koja je dogorevala. Brzo je pokupila onoliko novčanica koliko je mogla i ponovo krenula ka izlazu.

Ali tamo je čekalo veliko iznenađenje.

Naime, sa užasom je konstatovala da pored šiljaste stene nema nijednog konja. Verovatno ih je rasterala pucnjava, pomisli.

Šta sada da radi? Bez konja je u ovoj pustoši bila potpuno izgubljena.

Glasno je uzdahnula i u očaju počela da doziva u pomoć.

* * *

Tišina je potrajala prilično dugo.

Činilo se da je sve nepokretno. Čak se ni kojot više nije čuo mada je bio tu, u tami...

Izgledalo je da je smrt Rika Valansa označila kraj jedne priče.

Kodi Morgan koji je stajao na ulaznim vratima, više nije delovao onako avetinjski. Laganim pokretom je smakao kapuljaču sa glave i pred krčmarem, starim Hejsom

i kockarem ukazala se duga seda kosa i još uvek mladoliko lice Kojota Morgana.

Odjednom se učinilo da je sa velike tajne skinuta paučina.

Odjednom je sve postalo jednostavno.

Morgan je stavio kolt u futrolu. Prišao je Valanosovom lešu, okrenuo ga na leđa vrhom čizme i dugo ga posmatrao.

– To je on? – upitao je.

– On – odvratio je Greg Hejs promuklim glasom. – Dobio je što je zaslužio...

Morgan je ćutke seo za prvi sto u zagledao se u sopstvene šake.

– Gotovo je – promrmljao je poluglasno.

I zaista, bilo je gotovo. Ubica njegovog brata ležao mu je pod nogama. Istina, ne od njegovog oružja, mada ga je dokrajčio. Jer, stranac u crnom nadmašio je čuvenog lovca i trasirao mu put za pakao.

Krčmar je hitro, gotovo nečujno doneo viski i stavio flašu na Morganov sto.

Napolju je zaskičao kojot.

– Ostani tamo! – viknu Morgan i napolju se sve utišalo.

– Možda je gladan? – dobaci Hejs. – Ili žedan?

Morgan odmahnu rukom.

– Sada mi je svejedno. Neka se sam snađe. Sve je gotovo.

Dakle, Kojot Morgan je prestao da postoji. Kraj Rika Valanosa bio je

i njegov kraj. Postojao je još samo Kodi Morgan sa nekoliko lovaca na duši.

– Šta je hteo od vas? – upita Morgan Holideja.

– Ne znam. Bio je strašno nervozan i drzak tako da nisam imao izbora.

Stari Hejs sklopi ruke.

– Nikada ne bih ni pomislio da ću zdrav i čitav sedeti ovako blizu Kojota Morgana. A kad god bih čuo kojota, ježio sam se!

Onda se u razgovor ubaci i Džimi Pael.

– A ja? Hoće li me neko odvezati? Istina, vredim pet hiljada dolara, ali ovde ne vidim nijednog živog glavoseču.

– Ja sam te jednom oslobodio, pa si se opet vratio vezan – progundā Hejs.

– Neka, sada neću da se mešam!

Kodi Morgan je ustao, izvukao nož i presekao užu oko Paelovih ruku. Zatim se vratio za sto i mirno seo.

Stari mu priđe još bliže.

– Da sam na vašem mestu ne bih se mnogo zadržavao ovde, mister. Lovci se stalno vrzmaju ovuda. Može neko naići i... Čim ugleda Pauela zazvoniće na okupljanje. A ni vi im baš niste dragi...

Morgan se okrete prema Meksikancu.

– Šta si uradio?

– Ubio sam kako bih osvetio ženinu čast.

– Razumem.

Pauel odahnu, krajičkom oka posmatrajući zamotuljak sa Dokovim novcem koji je još uvek stajao na stolu. Shvatio je da stranac u tamnom uopšte nema nameru da ga uzme.

– Mister, zašto ste mi ovo dali? – upitao je i pokazao na zamotuljak. – Zašto baš meni?

– Tebi će više trebati.

– Kako znate?

– Pretpostavljam. Na severu ima rančeva koji traže dobre radnike i jahače. A možeš početi nešto i sam...

Meksikanac se zbuni.

– Ja... ne znam kako da vam se zahvalim, mister...

– Imaš Valanosovog konja – dobacio je Hejs, odvojivši za čas usta od boce. – Šta čekaš? Omču?

– Uzeću samo hiljadu dolara – dobacio je Pauel. – To je dovoljno za početak. Ovo je stvarno previše... – dodao je, izbrojao rečenu sumu, a ostatak pažljivo zavio. – Sve drugo bi bilo nezgodno... Zato ću ostatak vratiti natrag u sedlo.

Pošto nije dobio odgovor, on dotaknu rukom obod šešira i bez reči izađe u noć.

– Ništa ne razumem – progundā starac zbunjeno. – Baš ništa! Uzima hiljadu dolara kao da je stara novina... I puf! Ode! Bez reči i kao da se ovde cele noći nije komešalo i pucalo.

Tišinu noći narušilo je potmulo režanje.

Svi se prenuše, a Kodi Morgan podiže glavu.

Kojot je zaurlao, a onda se začuo jedan hitac, pa drugi, treći...

Ovoga puta životinja se oglasila samrtničkim urlikom, a onda je nastao tajac.

– Ne! – uzviknuo je Morgan i srušio sto ispred sebe. – Ne može...

– Mister – povikao je Hejs – ne izlazite sami, mister! Oni su sigurno...

Ali, Morgan je već bio na vratima. Naravno, nije stigao daleko. Petorica lovaca su samo čekali da se pojavi i prosto ga razneli olovom. Prišli su mu tek kada su se uverili da je njegovo telo potpuno beživotno. Neko vreme su posmatrali to mirno lice uokvireno dugom sedom kosom... Zar je to zaista taj neuhvatljivi čovek, ta avet koja ih je mesecima proganjala?

– Eto, vidite – progundāo je Džuls. – Sasvim običan čovek!

Zažagorili su između sebe, a onda lagano ušli u krčmu. Ustuknuli su ugledavši leševe Valanosa i šerifa.

– Zar je i njih ucmeкао? – upita Drejk.

– Ne – promuca Hejs uplašeno. – Valanos je šerifa... slučajno.

Džuls odmahnu rukom.

– Sada nije ni važno. Na kraju krajeva, Morgan je likvidirao onoga koga je najviše jurio.

– Da – dobacio je Drejk. – A sada da nešto popijemo! – viknuo je i dao znak Mršavku.

Uskoro je galama bila sve veća, atmosfera užarenija.

– Je li, stari? – dobaci Džuls. – Da li je Valanos bio sam? Da nije možda ovde našao Pauela?

Starac se zagrcnu. Video je da su lovci pijani i bučni i istinski se uplašio.

– Ne znam ništa, ja nisam telegrafski stub – odbrusio je.

– Odgovaraj! – narogušio se Al Tejlors kome je viski već dobro obojio jagodice. – Ako ne prosloviš...

– Mogu li ja da odgovorim? – ljubazno je dobacio Holidej.

U zvuku njegovog glasa bilo je nečega hladnog, nečega što je atmosferu ledilo vazduh kao najhladniji severac. Iako naizgled miran i sa osmehom na usnama, čovek u tamnom odelu širio je oko sebe jezu nekog nedokučivog straha i pretnje koje sobom nosi neumitna dolazeća smrt.

– Zašto ne? – odvrati lovac. – Reci!

– Džimi Pauel je odjahao nešto pre vas.

– Odjahao? – smrče se Tejlors. – Na čijem konju?

– Na svom.

– Zar je imao konja?

– Imao je njegovog – odvrati Dok pokazujući na izvrnutog Valanosa.

– Taj momak ima sreće – dobaci Drejk lupivši rukom o sto. – Zašto ste ga pustili, mister? On je ubica.

– A vi?

– Rekoh ja da su možda prijatelji – reče Džuls ljutito. – Čim je Morgan smakao Valanosa, učinio je to sa leđa ili..

– On ga nije ubio – prekide ga Dok.

– Nije? A ko je onda?

– Ja.

– Vi? A zašto?

– Imali smo različite poglede na svet.

– Dakle tako! – zareža Tejlors. – Ako je tako onda si veoma brz.

– Verovatno.

– Sigurno si ti i Pauela pustio, prokletniče – povika on i krete rukom ka opasaču.

Zastao je kao zaleđen u pokretu, jer se spolja oglasio kojot!

* * *

Da je grom udario u krčmu, izazvao bi manje zaprepašćenje od ovog urlika sa ulica. Petorica lovaca na ucene stajali su kao skamenjeni.

– Nebesa... – procedio je Al Tejlors. To je za trenutak odložilo Džulsov hitac i skrenulo pažnju pijanih glavoseča.

To je bilo dovoljno za čoveka iz Džordžije. Teški linkoln munjevito se obreo u luci slavnog strelca.

Lovci su tek tada uvideli opasnost.

Hejs je u magnovenju odmerio Holideja koji se upravo bacao na pod. Tek sada je prvi put uočio demonski sjaj u ledenoplavim očima čuvenog revolveraša. To ga je za trenutak podsetilo na odsjaj sunca na uglačanom čeliku.

Hici iz Dokovog pištolja prvo su izbacili iz igre Mortona Džulsa, a onda Henrija Drejka i Tima Rolinga.

Videvši šta se dešava, Tejlor i Kolins podigoše ruke uvis.

Pakao, ovaj čovek je kao sam đavo, pomisli u sebi stari Hejs. Pogledao je pažljivo oko sebe: Džulsu je ruka bila smrskana na dva mesta, Drejk se držao za rame, dok se Roling opružio na podu sa olovom u mišici.

Spolja se više nije čulo zavijanje kojota. Na ulazu se ukazao nečiji šešir ispod koga su ozronile blistavocrne oči, kosa podrezana iznad ušiju... Da, da, bilo je to lepuškasto lice Džimija Pauela.

Ne tražeći kockarevu dozvolu, razoružao je lovce na ucenjene i sakupio oružje na jednu gomilu.

– Dobro obavljeno – dobaci Holidej kratko.

– Mislim da jeste.

– A gde je kojot?

– Kojot napolju je mrtav – odvrati Meksikanac sa smeškom.

– K vragu... – zarežao je Hejs. – Pa ko je onda...

– Ja – prekide ga Pael. – Video sam ove kako se približavaju šunjajući se i odmah znao da će biti nevolje.

– Priznajem da si nas sve spasao – rekao je Dok ozbiljnim glasom. – Ovi su bili raspoloženi samo za pucaanje...

– I šta ćemo sa njima?

Holidej slegnu ramenima.

– Ti odluči. Imaš pravo, jer te jure nedeljama.

Uskoro su svi bili vezani i posađeni u sedla. Džimi Pael je zadovoljno klimnuo glavom i poveo ih u noć.

* * *

Posle dvočasovnog jahanja kroz bespuće, Pael je ostavio petoricu vezanih ruku, bez oružja, hrane i vode, na konjima bez sedla.

Onda je podbo Valanosovog belca i ne mareći za njihovu kuknjavu i psovke, krenuo na sever. Imao je konja, oružje, hiljadu dolara i veru u neki drugi, bolji život.

Ponoć je uveliko prošla i belac pod njim je ravnomernim korakom napredovao kroz kamenjar. Onda odnekud začuo slab, činilo mu se ženski glas koji je zvao u pomoć.

Zastao je. Da li se vara ili sanja?

Nije bilo nijedno ni drugo. Sada je jasno mogao da čuje tiho ječanje neke žene prekidano suvim plačem.

Hitro je skočio iz sedla i u jednom udubljenju pored velike stene ugleđao devojkicu duge plave kose u iscepanoj haljini. Bila je malaksala i očigledno uplašena.

– Ne bojte se, senjorita – kazao je ogrćući je svojom jaknom – sve će biti u redu. Evo, uzmite malo vode. Sada ćemo sesti, pa kada se smirite, sve ćete mi ispričati.

– Pomoći ćete mi... – procedila je tiho.

– Naravno – odvratio je Meksikanac, tek sada zaključivši da je, iako raščupana i sa odećom u neredu, devojka izuzetno lepa. I prvi put posle ženine smrti osetio je kako mu neka prijatna vrelinu pulsira telom. – Prvo da dođete k sebi, pa onda sve ostalo. Ali, više nemojte da brinete. Ne možete vam se dogoditi ništa loše – dodao je i krenuo da skuplja drva za vatru.

– Vi ste... ? – upita devojka tiho.
– Džimi Pael, senjorita. A vi?
– Leni Fleming – prošaputala, pokušavajući da se nasmeši.

* * *

Svanulo je jutro.

Voz iz Guaroče krenuo je sa zakašnjenjem od jednog sata.

Leni je podigla glavu sa Paelovog ramena tek kada je lokomotiva pustila pisak na uzvišici. Bilo je to dve milje ispred Silver Benda, malog stočarskog gradića.

Pael je pogledao kroz prozor i udahnuo. Iznenada je osetio žeđ.

Preko puta njihovog sedišta dremuckao je prozed čovek snažnih ramena i prijatnog lica. Kada je lokomotiva počela da usporava, trgao se i pogledao oko sebe.

Bilo je to prvo prijatno lice koje je prijateljski posmatralo Meksikanca i devojku. Pogledao je u Paelov opasač i pušku preko krila.

– Tražite li posao? – upitao je odjednom.

Meksikanac pogleda u Leni, a onda u čoveka. Bio je zbunjen.

– Jeste da mi posao treba – priznao je. – Ali...

– Ali...?

– Kako znate da odgovaram? Da nisam lupež?

Rančer se prostosrdačno nasmeja.

– Imam neka iskustva u radu sa ljudima – kazao je. – Osim toga, preporučio vas je jedan čovek, moj stari poznanik...

– Mene?

– Da!

– To je neka greška – odvratio je Meksikanac uz osmeh, iako ga je devojka laktom gurala da ćuti. – Ja ovde nemam prijatelja.

– Možda vam se samo tako čini.

– A ko je taj čovek?

Rančer slegnu ramenima. Voz je već ulazio u Silver Bend, stružući točkovima o šine i izbacujući oblake pare.

– Samo minut zadržavanja – objavio je kondukter.

Rančer je izvadio iz kaputa duvan-kesu i papir. Vešto je zamotao cigaru, zapalio je i sa zadovoljstvom udahnuo dim.

Posle jednog minuta voz je krenuo dalje.

– Gde je taj čovek? – upitao je Pael.

Rančer se nagnu prema prozorskom oknu.

– Eno ga! – dobacio je kratko.

Pael je hitro poskočio i prislonio glavu na staklo.

Video je daščani stanični peron i čoveka i konja koji su se lagano udaljavali. Čovek je bio elegantan, visok i nekako nedokučiv. I što je bilo najčudnije usred ove divljine, nosio je tamno odelu i košulju belu kao sneg.

– Taj prijatelj... – upita mladić oklevajući. – Ima li on ime?

– Naravno. Zar ga ne znate?

– Ne...

– Pa zna ga ceo Zapad. To je Dok Holidej!

– Dok...? – promućao je Pael zbunjeno, ne znajući više šta bi rekao.

Voz je i dalje mirno kloparao kroz ravnicu.

Pael je ponovo priljubio lice uz staklo.

Međutim, Dok Holidej se više nije video, čak ni kao tačkica.

– Adios... – promrmlja mladić osetivši da je zadrhtao. – Adios, gringo! I neka te prati sva sreća ovog sveta!

KRAJ



SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000



9 770353 000002